

ซ่อนรัก ซ่อนชู้ 4

娇藏

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

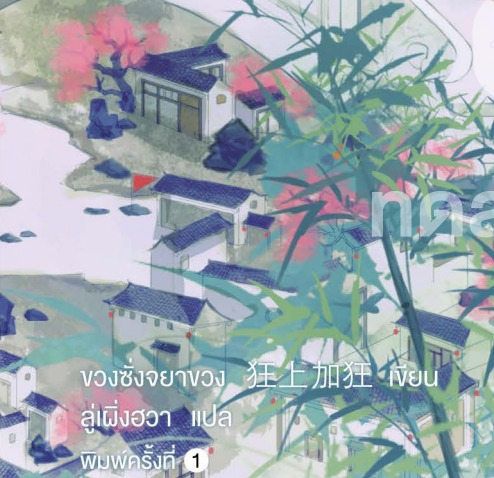
มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

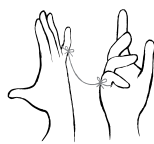

วงษ์ชงยาจง 狂上加狂 ทัยน
ผู้ฝั่งฮวา แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

จะว่าไปความสัมพันธ์ของมนุษย์เราก็ช่างซับซ้อนนะคะ เหมือนอย่าง หลิวเหมียนถึงที่แม้จะจดจำเรื่องราวสมัยเป็นโจรภูเขาไม่ได้ แต่ก็เชื่อว่า 'ไม่มีใครจดจำได้เสียหน่อย' เมื่อนางได้พบอดีตลูกน้องทั้งสี่ 'จงอ้อเหลียงเฉียน' เข้า พวกเขาท่อก่เรื่องราวสะเทือนฟ้าเพื่อจะตามหานาง ทั้งยังบอกความจริงว่าแท้จริงแล้วนางคือ 'โจรลูเหวิน' ผู้เลื่องชื่อ ศัตรูตัวฉกาจของ 'ซุยสิงโจว' ว่าที่สามีของนาง

เดิมจากสามีพ่อค้ากลายเป็นท่านอ๋องผู้สูงศักดิ์ นางที่เคยมีฐานะ เป็นเพียงบุตรสาวของขุนนางต๋องโทษ หลานสาวของตระกูลสำนักคุ้มภัย ก็กลายเป็นหัวหน้าโจรที่เคยประลองกำลังใช้กลศึกกับบุรุษในดวงใจ เสียอย่างนั้น ความจริงที่รู้รูปแบบกะทันหันนี้ทำให้นางตั้งตัวไม่ติด

เรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไปเมื่อความสัมพันธ์ครั้งนี้มีความลับ ซุกซ่อนเอาไว้อีกแล้ว ก่อนหน้านี้หลิวเหมียนถึงยังหนีกลับบ้านท่านตา เพราะซุยสิงโจวหลอกหลวงนางก่อนได้ แต่คราวนี้เป็นนางที่ปิดบังเรื่องใหญ่ เทียมฟ้าไว้ สุดท้ายฐานะหัวหน้าโจรของนางที่เขาแสนเกลียดจะได้รับการยอมรับหรือไม่ แล้วงานแต่งงานที่กำลังจะเกิดขึ้นจะมาถึงหรือเปล่า ไปร่วมติดตามกันต่อได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"แต่ก่อนควรจะรู้ตัวอยู่แล้วว่าความหน้าด้านหน้าทหน้าของเจ้าไม่ต่างจาก
ลูเหวิน คิดสลับยังสลับไม่หยุด เกาะแล้วไม่ยอมปล่อย..."

แม้จะรู้ว่าที่เขาพูดถึงคือวิธีต่อสู้ของกองทัพสองฝ่าย แต่ประโยคนี้
ทำลายศักดิ์ศรีสตรีเกินไปแล้ว

ต่อให้หลิวเหมียนถึงไม่อยากจะพูด แต่ก็ทนไม่ไหวจนต้องโต้แย้ง
เสียงเบา "อย่าเอาเปรียบว่าข้าจดจำไม่ได้ เรื่องพวกนี้ข้าเรียนรู้มาจากท่าน
ทั้งนั้น ตอนนั้นท่านไม่ได้หน้าด้านหน้าทหน้าตามต่อแยให้ข้าแต่งงานกับ
ท่านหรือหรือ"

ดวงตาของชู่สิงโจวหรือสิงราวกับดาบคมสองเล่ม แอ่ยซ่าเต็มเรียบๆ
"ข้าไม่ใช่เห็นว่าเจ้าแต่งไม่ออก เพราะสงสารเจ้าถึงได้รับตัวเจ้ามาหรือไร"

คราวนี้หลิวเหมียนถึงเบิกตากว้างอย่างไม่ยินยอมแล้ว สะบัดมือเขา
อย่างแรงก่อนประสานหมัดแอ่ย "เช่นนั้นข้าขอขอบคุณที่ท่านอ่องรับตัวข้าไว้!
แต่ว่า...ตอนที่เกาะเตียงข้าไม่ยอมปล่อย ท่านอ่องไม่ได้ดูสูงศักดิ์เช่นนี้เนิ่นา!
ยังกับขอทานข้างถนนที่กินไม่อิ่ม จะต้องมาขอเนื้อกินในผ้าห่มข้า!"

•

แนะนำตัวละคร

- * หลิวเหมียนถั่ง บุตรสาวสกุลหลิว ตระกูลฝั่งบิดาสูญสิ้นไปแล้ว มีท่านตาเปิดสำนักคุ้มภัย ลายมือเขียนอักษรขานยี่ง
- * ไหวหยางอ๋อง ชูยสิงโจว ท่านอ๋องผู้ปกครองเงินโจว สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อบิดา ไม่รู้จักความรัก นิสัยเหี้ยมหาญ ไม่รู้วิธีรักหยกถนอมบุปผา
- * ชูยฝู พี่สาวของชูยสิงโจว สะน้ำสกุลกั้ว จัดการงานเรือนต่างๆ ได้เก่ง
- * หลีกวงใจ สหายของชูยสิงโจว เป็นขุนนางมือสะอาด ที่บ้านไม่ได้มีฐานะมากมายนัก
- * กั้วอี้ บุตรชายของชิงกั้วกง เป็นสามีของชูยฝู รักอนุมากกว่าภรรยาเอก
- * สือฮองเฮา บุตรสาวของสืออี้ควนขุนนางใหญ่ เกิดจากอนุภรรยา บิดาไม่ค่อยรัก รูปร่างอ้วน ชอบกิน

91

หลิวเหมียนถึงกับปีเฝ้าต่างตกตะลึง คาดไม่ถึงว่าคนเหล่านี้จะมี
ท่าทีตอบสนองเช่นนี้หลังได้ยินข่าวการแต่งงานของผู้อื่น

หลิวเหมียนถึงเริ่มจะทนไม่ไหว "ใครบอกกันว่าข้าแต่งงานกับเขา...
เพื่อจะลอบสังหาร"

เสียงร้องให้คร่ำครวญของบรรดาพี่น้องถูกความตกใจระงับไว้
เพียงมองหลิวเหมียนถึงอย่างหนึ่งอึ้ง นึกถึงเหตุผลที่นางจะแต่งให้กับ
ไหวหยางอ่องไม่ออกจริงๆ

ลู่อี้เปิดปากขึ้นมาก่อน "ไม่ใช่ว่าก่อนหน้านี้ท่าน...ถูกเขาจับตัวไป
แล้วเขาเกิดต้องตาท่านหัวหน้า จึงบังคับให้แต่งงานด้วยหรือ"

หลิวเหมียนถึงรู้สึกว่าคุณเองไม่อาจปิดบังเรื่องที่สูญเสียความทรงจำไป
เช่นนั้นมิสู้พูดออกมาเลยจะได้ไม่ทำให้พี่น้องผู้จงรักภักดีเหล่านี้คิดเหลวไหล

"เขาไม่ได้บังคับข้า แต่ช่วยข้าเอาไว้..." จากนั้นหลิวเหมียนถึงก็

เล่าเรื่องที่นางถูกคนชั่วตัดเส้นเอ็นข้อมือข้อเท้า ทั้งยังโยนนางทิ้งลงแม่น้ำ ออกมา

ก่อนหน้านี้นี่พี่น้องต่างคาดเดากันมาโดยตลอดว่าเหตุใดท่านหัวหน้า ถึงหายตัวไปไม่ได้ยินข่าวคราวนานเพียงนี้ หลังจากได้รับรู้ความจริงแต่ละคน ต่างร้องไห้สะอึกสะอื้น ล้วนไม่อาจทนนี้ถึงความโดดเดี่ยวไร้กำลังที่ท่านหัวหน้าจะรู้สึกตอนได้รับบาดเจ็บหนักและถูกจับโยนลงแม่น้ำ

ลู่อีกกำหนดแน่นอน ท่าทางเหมือนอยากแบกรับความเจ็บปวดนั้นไว้เอง แต่หัวใจเหมือนดังกลับรู้สึกว่าคุณพวกนี้จับประเด็นสำคัญไม่ได้ ดังนั้นนางจึงเอ่ยย้ำอีกครั้ง "เอาเป็นว่าไหวหยางต้องเป็นคนช่วยข้าไว้ทันกาล ทั้งยังรักษาบาดแผลให้ข้า และตอนนี้ข้าลืมเรื่องราวบนภูเขาหยิ่งซานไปแล้ว ไม่ได้รู้จักพวกเจ้า..."

ลู่อะยิบปาดน้ำมูก เอ่ยสะอึกสะอื้น "มิน่าตอนที่ท่านหัวหน้าเห็นพวกเราถึงเต็มไปด้วยสายตาทวาดระแวง ไม่ยอมเข้ามาทักพวกเราที่แท้ก็ถูกไหวหยางอ้างทำร้ายจนสูญเสียความทรงจำไป เขาส่งทหารมาไล่ฆ่าท่าน ทว่าพอเห็นท่านสูญเสียความทรงจำก็ปลอมเป็นสามิท่านแทน ช่างน่าแค้นใจนัก! หากชาตินี้ไม่ได้ฆ่าชุยสิงโจว ข้าลู่อะยิบสาบานว่าจะไม่เป็นคน!"

พี่น้องคนอื่นของเขาก็มีสีหน้าดำทะมึน ดูสภาพแล้วเห็นด้วยกับความคิดของลู่อะยิบ

เรื่องราวมากมายระหว่างหัวใจเหมือนดังกับชุยสิงโจว ไฉนเลยจะเรียงง่ายดังที่พวกเขาพูด!

แต่ว่าความแค้นที่พวกเขามีต่อไหวหยางอ่องนั้นหยิ่งรากลึก ในเวลานี้สั้นๆ ยากจะสั้นคลอนความคิดได้ คิดเพียงว่าไหวหยางอ่องหลอกลวง

ท่านหัวหน้าของพวกเขา

ในเมื่อหากไม่พูดถึงความสามารถของท่านหัวหน้า นางก็ถือเป็น โฉมสะคราญผู้หนึ่งจริงๆ หากไหวหยางอ่องเห็นรูปโฉมนางแล้วจะเกิด ความคิดอะไรขึ้นมาก็เป็นเรื่องปกติมาก

หลิวเหมียนถึงฟังคำพูดของลู่อู๋เฉียนแล้วรู้สึกว่าการเป็นเช่นนี้ ต่อไปจะวุ่นวายได้ ดังนั้นจึงลุกขึ้นพร้อมเอ่ยเสียงเคร่ง "ใครบอกพวกเจ้า ว่าไหวหยางอ่องเป็นคนทำร้ายข้า ข้าบอกไปแล้วว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเขา! ที่ข้าจะแต่งให้เขาก็คงเพราะตั้งใจจะใช้ชีวิตผ่านไปด้วยดีจริงๆ นะ พวกเจ้าไม่ต้องคิดแก้แค้นให้ข้าแล้วละ รอรักษาบาดแผลหายดีเมื่อไร ข้าจะมอบเงินก้อนหนึ่งให้พวกเจ้า พวกเจ้าก็แยกย้ายกันไปใช้ชีวิตของตนเองให้ดีๆ เถอะ"

เมื่อได้ยินเช่นนี้บรรดาพี่น้องต่างพากันร้อนใจ เอาแต่คุกเข่าไม่ยอม ลุกขึ้น "ท่านหัวหน้า ชีวิตของพวกเราล้วนมีท่านเป็นผู้มอบให้ พวกเราจะอยู่ปกป้องข้างกายท่านไม่ยอมไปที่ใดทั้งนั้น อีกอย่างพวกเราเองก็ไม่ขาดแคลนเงินทอง...ตอนที่ท่านลงจากภูเขายังได้ฝากเงินก้อนใหญ่ไว้ให้พวกเราดูแลด้วย!"

แม้ท่านหัวหน้าจะไม่ได้ละโมภในทรัพย์สมบัติเก่าของตำหนักบูรพา บณภูเขายังชัน แต่ตัวนางหาเงินเก่งเกินไป เพียงส่วนแบ่งในสมัยนั้น ของนางก็มีไม่น้อยแล้ว ตอนแรกก็กลัวว่าหากเก็บไขไว้ในตะกร้า ใบเดียวกันจะทำให้ไก่ก็บินหนี ไช้ก็แตก* ไปจนหมด

ดังนั้นหลิวเหมียนถึงจึงแบ่งโฉนดที่ดินกับตัวเงินให้พวกเขาสี่พี่น้อง เก็บรักษา ผ่านมานานเพียงนี้พวกเขาไม่กล้าใช้จ่ายสู่มสู่มห้า ล้วน

* ไก่ก็บินหนี ไช้ก็แตก เป็นสำนวน หมายถึงการคว้าน้ำเหลว

เก็บเอาไว้รอท่านหัวหน้าทั้งสิ้น

เมื่อหลิวเหมียนถั่งได้เห็นจำนวนเงินซึ่งจดบันทึกอยู่ในสมุดบัญชีที่ ลู้อี้ยื่นมาให้ก็นิ่งเงียบไป

หลายวันมานี้นางเริ่มจากรู้ว่าตนเองเป็นหัวหน้าใจร ตอนนี้มีารู้สึก ว่าตนเองมีเงินก้อนใหญ่เพียงนี้ เรียกได้ว่าเจอแต่เรื่องน่าตกตะลึงอย่างต่อเนื่อง

ถึงอย่างนั้นคนเหล่านี้ก็ไม่ทำผิดต่อรอยสักลายเมือนาง ต่างจงรักภักดี กันทั้งนั้น ทั้งๆ ที่กอดเงินทองก้อนใหญ่ไว้ทว่ากลับไม่ละโมภ บนโลกใบนี้ มีคนใส่ชื่อบริสุทธิ์เพียงนี้นับว่าหาได้ยากนัก

หลิวเหมียนถั่งสลัดยาหนังสือ* ผู้จงรักภักดีเหล่านี้ไม่หลุด ทั้ง ไม่สะดักจะปล่อยปลະละเลยพวกเขา จึงเอ่ยกับพวกเขาว่า "เอาเช่นนี้ เงินเหล่านี้ให้พวกเจ้าช่วยดูแลแทนข้าต่อ หาซื้อจวนหลังหนึ่งในเมืองเงินใจ พักเสีย ตอนนีในมือข้าเองก็มีโฉนดที่ดินกับร้านค้า หากพวกเจ้าเต็มใจ สามารถไปช่วยงานที่ร้านข้าได้ แม้ทุกวันนี้ในท้องที่จะมีขุนนางกังฉิน อยู่บ้าง แต่พวกเจ้าก็ไม่อาจปลอมเป็นขุนนางกังฉินก่อภฏขึ้นมาจริงหรือไม่ ปลุกระดมความโกรธของชาวบ้านความจริงนั้นง่ายมาก แต่ที่ยากคือจะ สร้างความสุขแก่ชาวบ้าน ให้พวกเขาได้มีชีวิตดีๆ กันอย่างไร วันหน้า เรื่องอย่างที่ตั้งใจพวกเจ้าห้ามทำอีกเป็นอันขาด"

ความจริงยามหลิวเหมียนถั่งเอ่ยประโยคเกลี้ยกล่อมให้กลับตัวเป็นคนดีจำพวกนี้ หากเป็นคนที่รู้ดีดีของนางมาฟังย่อมรู้ลึกรู้ลับว่าขาดพลังในการ โน้มน้าว แต่จนใจที่คนเหล่านี้ต่างยกย่องเชิดชูหลิวเหมียนถั่งเป็นเทพเจ้า เมื่อเทพเจ้าเอ่ยวาจา ย่อมต้องเชื่อฟังทุกอย่าง

* ยาหนังสือ เป็นยาจีนที่ใช้ประคบบาดแผลรักษาอาการฟกช้ำหรือบรรเทาอาการปวด มีลักษณะเหนียวข้น และเป็นสีดำ

นางยอมให้พวกเขารั้งอยู่ต่อก็เป็นเรื่องที่ชวนให้คนปีติยินดีมากแล้ว ส่วนเรื่องที่ทำหน้าหัวหน้าจะแต่งให้กับซุ่ยสิงโจว ก็แค่ถูกคนชั่วช้าหลอกหลวงชั่วคราว จะต้องมัววันที่ทำหน้าหัวหน้าได้สติกลับมาแน่นอน มีพวกเขาคอยปกป้องไม่ให้ทำหน้าเสียหายเปรียบก็พอแล้ว!

ในตอนนั้นเองบนถนนสายหลักห่างจากกระท่อมฟางไปไม่ไกล มีเสียงก๊อบเท้าม้ากับเสียงพูดคุยของคนดังแว่วมา

ลู่อิวียนออกจากกระท่อมฟางแล้วป็นขึ้นภูเขาไปส่งถนนสายหลัก ก่อนจะตื่นตัวขึ้นมาทันที และรีบวิ่งกลับมาแจ้งข่าว "แย่แล้ว! ทหารมา กันแล้ว!"

พอเขาตะโกนเช่นนี้บรรดาคนที่อยู่ในห้องล้วนตื่นตัวตาม แต่ละคน ลูกกันพรวดพราด ชักดาบกำหมัด สภาพเตรียมพร้อมจะทุ่มสุดชีวิต ทุกเมื่อ

หลิวเหมียนถึงถาม "ไหวหยางอ๋องหรือผู้ใดบังคับบัญชาของเขา เคยเห็นหน้าตาพวกเจ้ามาก่อนหรือไม่"

ลู่อี้สายหน้าเอ่ย "ตอนที่สองทัพประจันหน้ากัน พวกเราต่างปาดหน้า ด้วยขี้เถ้าเตาถ่าน ตอนอยู่ตงโจวก็ติดหนวดปลอมโฉม พวกเข่าจำพวกเรา ไม่ได้ขอรับ..."

หลิวเหมียนถึงเอ่ยอย่างโล่งอก "แล้วพวกเจ้าจะเครียดกันไปโย ผ่อนคลายเข้าเถอะ รอพวกทหารจากไป พวกเจ้าค่อยตามจากไปก็พอแล้ว..."

น่าเสียดายที่บรรดาพี่น้องกับทหารมีความสัมพันธ์เฉกเช่นแมว กับเหยื่อมาโดยตลอด เพียงได้ยินคำว่า 'ทหาร' ก็ผ่อนคลายไม่ลงแล้ว ต่อให้หลิวเหมียนถึงปลอบเช่นนี้ก็ยิ่งเคร่งเครียดกันอยู่ดี

ทหารเหล่านี้ก็ดูจะไม่ยอมจากไป เอาแต่ชี้ม้าววนเวียนไปมาใกล้ๆ

เสียงพังกุโหวกเหวกมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อเห็นมีคนเดินมาทางกระท่อมฟาง หลิวเหมียนถึงจึงเดินออกไปดูอย่างทนมัไหว

แต่ทันทีที่ออกไปดูก็ได้เห็นบุรุษรูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งกำลังก้าวฉับไวเข้ามา

ทรงผมของเขายุ่งเหยิงไม่รู้ว่าจะไม่ได้หิวมากี่วันแล้ว ปอยผมบางส่วนปรกอยู่ข้างแก้มขับเน้นให้ดวงตาคมกริบของเขามีรังสีสังหารเพิ่มมากขึ้น ข้าปลายคางยังมีตอหนวดเคราให้ความรู้สึกโถมหมองแปลกๆ ลดทอนกลิ่นอายสูงส่ง่าไป กลับเพิ่มกลิ่นอายบุรุษที่ชวนให้ใจเต้นมากขึ้น

หลิวเหมียนถึงจดจำชุยสิงโจวได้ในทันที นางรีบวิ่งไปหาเขารวกับกระต่ายเรียงว่า แต่วิ่งไปได้ครึ่งทางกลับคิดถึงคนในกระท่อมฟางด้านหลังขึ้นมาได้ จึงหยุดชะงักไป

ชุยสิงโจวเองก็มองเห็นนางแล้วเช่นกัน ทั้งยังก้าวปราดตั้งลูกธนูเข้ามาหาก่อนดึงตัวหลิวเหมียนถึงมากอดไว้แน่น

ไม่กี่วันมานี้ชุยอ่องผู้นั้นฝากคนมาบอกคำพูด แต่ความหมายโดยคร่าวๆ คือปิดความลับผิดชอบ พุดจาเหลวไหลอย่างเหตุโกลาหลที่เงินใจไม่เกี่ยวข้องกับเขา คล้ายจะไม่รีบร้อนแลกเปลี่ยนตัวคน

ถ้าไม่ใช่ว่าภายหลังเขาส่งทหารไปตรวจสอบหาคนนำส่งเสียตามหมู่บ้านชนบท ตามหาตัวพันहु่กับพวกอนุทั้งสองคนพบ ชุยสิงโจวยังหลงคิดว่าชุยอ่องอดทนไหวจริงๆ

ที่แท้ไม่ใช่ชุยอ่องกำลังถ่วงเวลา แต่คนผู้นั้นจับตัวหลิวเหมียนถึงกับมารดาของเขาไม่ได้ตั้งแต่แรก

แต่เขาตรวจสอบไปทั่วหมู่บ้านชนบทก็ยังไม่เจอพวกหลิวเหมียนถึง

เห็นได้ว่าพวกนางซ่อนตัวเร้นลับกว่าพวกอนุภรรยามากนัก

ซุยสิงโจวกลัวว่ายิ่งปล่อยไปนานวันจะยิ่งเกิดปัญหา พวกนางอยู่ข้างนอกอาจเกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรขึ้นอีก จึงไม่รอให้พวกนางออกมหาราดนก่อนก็ออกคำสั่งให้คนลาดตระเวนไปทั่ว

วันนี้ตอนมาถึงที่นี่ เดิมทีคนของซุยสิงโจวจะผ่านไปอยู่แล้ว แต่ซุยสิงโจวพลันนึกได้ว่าแต่ก่อนตอนมาล่าสัตว์ คราวที่ผ่านแถวนี้เคยพบสถานที่ที่พักผ่อนหลบฝนที่เร้นลับแห่งหนึ่ง ดังนั้นจึงได้รั้งม้าย้อนกลับมาดู

นึกไม่ถึงว่าจะประสบผลจริงๆ เห็นหลิวเหมียนถั่งเดินออกมาจากกระท่อมฟางพอดี นางดูเหมือนจะผอมลงไปเล็กน้อย สวมชุดบุรุษบนไบหน้าปาดคราบสกปรกราวกับแมวอมแมม ทำให้ซุยสิงโจวเห็นแล้วรู้สึกปวดกระบอกตา ในใจร้อนผ่าว คิดเพียงอยากกอดนางไว้แน่นไม่ปล่อยให้นางไปที่ใดอีก

ตอนนี้บรรดาพี่น้องที่อยู่ในกระท่อมฟางเองก็ได้เห็นท่านหัวหน้าของตนเองถูกบุรุษหล่อเหลาร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งกอดเอาไว้

ลู่อวี่ยนร้อนใจคิดจะพุ่งเข้าไปต่อชชายเจ้าฐู่ไรรำรยาทผู้นั้น ทว่าถูกปี่เฉ่ารั้งตัวไว้ "ท่านอ๋องของพวกเรากลับมาเจอไหวซังซึ่ยนลู่ก็ยวอันใดกับเจ้ากัม! อย่ารีบร้อนจะไปหาเรื่อง!"

ลู่อวี่ยนถึงได้ตั้งใจเพ่งมอง บุรุษผู้นั้นเหมือนกับผู้บัญชาการสวมเกราะทองที่เห็นบนสนามรบตงโจวมากจริงๆ

เพียงแต่ในสนามรบไหวหยางอ๋องมีเกราะทองคุ้มกาย ทั้งยังสวมหมวกเหล็ก จึงมองเห็นหน้าตาไม่ชัด ตอนนี้พอมองดูอีกทีนั้นก็มาถึงว่าจะหล่อเหลาเสียยิ่งกว่าคุณชายจื่ออวี่ผู้นั้น มิน่าถึงได้หลอกหลวงท่านหัวหน้าได้ ให้นางปรารถนาจะแต่งงานกับเขาโดยไม่สนใจอะไร...

ลู่อีกักริมฝีปากแน่น มองหลิวเหมียนถั่งซึ่งเผยความยินดีระคน
ขัดเขินอย่างไม่อาจปกปิด เงยหน้าตั้งใจมองบุรุษหล่อเหลาที่กำลัง
กอดนางอยู่ผู้นั้น

ความรักอันลึกซึ้งเช่นนั้น ไม่อาจหลอกหลวงผู้ใดได้

ดูเหมือนท่านหัวหน้าจะตกหลุมรักคนที่ไม่ควรรักอีกแล้ว...

หลังจากไหวหยางอ่องกอดดวงใจตนเองเอาไว้แน่นจนอุ่นร้อน
อยู่สักพัก จึงมองไปทางบรรดาเด็กหนุ่มที่ในแววตาแฝงรังสีสังหารซึ่ง
ยืนกันอยู่หน้ากระท่อมฟางเหล่านั้น

"พวกเขาเป็นใคร" ชูยสิงโจวมองสำรวจพวกเขาเงิบๆ พลังถาม
หลิวเหมียนถั่งเอ่ยด้วยสีหน้านิ่งเฉย "เป็นพวกพี่น้องมีน้ำใจกลุ่มหนึ่ง
ตอนที่ข้ากับปี่เฉ่าลงจากภูเขามาหาอาหารเจอกับพวกอันธพาลตามตอแย
เข้า แต่ได้สหายเหล่านี้ช่วยเหลือเอาไว้ มีคนหนึ่งได้รับบาดเจ็บตอน
ช่วยข้า ดังนั้นข้าเลยเย็บแผลให้เขา เพิ่งใส่ยาเสร็จท่านก็มาพอดี..."

ชูยสิงโจวจึงมือนางเดินมาด้านหน้ากระท่อมฟาง

หลิวเหมียนถั่งยืนอยู่ด้านหลังชูยสิงโจวพลังถึงตาใส่พวก
'จ้ออี่เหลียงเฉวียน' แต่ปากกลับเอ่ยอย่างอ่อนโยน "ท่านนี่คือไหวหยางอ่อง
แห่งเงินโจว ไม่ใช่คนเลวอะไร พวกเจ้ายังไม่ควรระแวกหรือ"

ลู่อีตี่หน้านิ่ง จากนั้นคุกเข่าลงไปแล้วเอ่ยก่อน "ผู้น้อยคารวะ
ท่านอ่อง..."

พี่น้องอีกสามคนก็หันหน้าลงภายใต้สายตาลึ้มมองของหลิวเหมียนถั่ง
เก็บประกายคมกล้ำลงไปแล้วคุกเข่าโขกศีรษะคำนับ

ชูยสิงโจวมองสำรวจเข้าไปในห้องอย่างเงิบๆ เห็นเข็มเย็บแผลยังคง
วางอยู่ กลิ่นยาตอกลอยคละคลุ้ง เห็นได้ว่าเมื่อครู่นี้ท่านหมอครึ่งตัวอย่าง

หลิวเหมียนถึงรักษาคนอื่นแล้วจริงๆ

เขาถามถึงที่มาที่ไปของคนเหล่านี้คร่ำครวญ กลับได้ยืนยันว่าพวกเขา
เร่ร่อนบนถนนกันมาตั้งแต่เด็ก ขอบทานในยุทธภพเพื่อเอาชีวิตรอดมา
โดยตลอด ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

หลิวเหมียนถึงเอ่ยแทรกขึ้นมาอย่างเหมาะสม "ไท่เพยกำลังล้างหน้า
ล้างตาอยู่บนภูเขา คิดว่าตอนนี้ น่าจะเรียบร้อยแล้ว ท่านอ๋องรีบไปรับ
"ไท่เพยเถอะเจ้าคะ หลายวันมานี้สุขภาพนางไม่ดี ได้รับความตกใจอยู่มาก
เจ้าคะ..."

92

หัวใจเหมือนถึงเอ่ยเปลี่ยนเรื่องอย่างถูกจังหวะ ดึงดูดความสนใจ
ของชุยสิงโจวไปได้จริงๆ

ชุยสิงโจวรู้ว่ามารดาตนเองเป็นคนขี้วิตกกังวลบ่อย บางครั้งยังล้มป่วย
ควรจะต้องรีบกลับไปหาหมอรักษา ดังนั้นเขาจึงไม่มีเวลาสนใจพี่น้อง
สี่คนนั้น แต่ตรงขึ้นภูเขาไปรับมารดาก่อน ส่วนเรื่องอื่นค่อยว่ากันภายหลัง

ดูไท่เพยเพียงจะล้างใบหน้าที่สกปรกเสร็จและให้ฟางเช็ดแก้มให้
ยามนี้ถือว่ามีสภาพพบหน้าผู้คนได้แล้ว หลังได้เห็นบุตรชายหัวใจที่
ประหวั่นพรันพริ้งมาโดยตลอดจึงวางลงได้ในที่สุด เพียงกอดบุตรชาย
สะอื้นไห้

ชุยสิงโจวกวาดตามองเพิงเรียงบ่งายบนภูเขา ขำขันยิ้มเจ้อจางในหม้อ
เสื่อกันหนาวตัวเดียวที่หัวใจเหมือนถึงพกมาก็คลุมให้มารดาตน

ในใจเขาเต็มไปด้วยสารพัดความรู้สึก มีความหวาดกลัวภายหลัง

ตำหนิตนเอง และแค้นเคืองผลงานอยู่ด้วยกัน

คิดถึงว่าตนเองเป็นทหารมาแต่เด็ก หลายปีมานี้ไม่รู้ผ่านศึกสงคราม เป็นตายเป็นกี่ครั้ง แต่ราชสำนักกลับเอาแต่ใช้ประโยชน์เสร็จ ไม่รอไม่แบ่ง ก็อยากฆ่าลาเสียก่อนแล้ว

ทุกวันนี้รากฐานของฮ่องเต้คงค้ำไม่แข็งแรง ยากจะสยบมารร้าย จากหลากทิศ ตนเองต่อสู้เลือดอาบอยู่แนวหน้า คนอย่างสุยฮ่องกลับไม่สนใจได้ห้ำหั่น อาศัยช่วงที่เขาไปกราศึกลอบบุกเข้าใจมาโจมตี ครอบครวัเขาและเอามาใช้ข่มขู่

ครั้งนี้หากไม่ใช่เพราะหลิวเหมียนถิงมีไหวพริบ สัมผัสได้ถึงความคิดปกติ จนช่วยเหลือนมารดาออกมาได้ทันกาล ตอนนั้นเขาขอมถูกมัดมือมัดเท้า ตกเป็นรองผู้อื่น...

ขณะนี้เขามองผ่านมารดาที่กำลังร้องไห้ไปยังหญิงสาวที่กำลังสั่งให้ ฟางเซียกับบี๋เฉ่าเก็บข้าวของ นางยังคงดูสะอาดสะอาง ทว่าในเวลาสำคัญที่สุดเรือนกายเพรียวผอมนี้กลับกลายเป็นโล่ที่แข็งแกร่งที่สุดของเขา... ไหวหยางฮ่องรู้สึกขอบคุณสวรรคเป็นครั้งแรกที่ทำให้เขาได้มาพบกับหญิงสาว เช่นนี้...

ตอนที่ซุยสิงโจวได้รู้จากพันหูว่าเพื่อช่วยเหลือนู่ไท่เพย หลิวเหมียนถิง จึงลงไปแม่น้ำเยินเฉียบด้วยตนเอง หัวใจก็เสมือนถูกกำปั้นเหล็กบีบรัด แน่น

น้ำเยินเพียงนี้ ข้านางยังเคยได้รับบาดเจ็บที่มือและเท้า จะทนไหวได้อย่างไร

หลังจากนี้เขาไม่มีทางปล่อยให้สตรีของตนเองเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ อีกแน่ แล้วก็ไม่มีวันยอมตัดชุดแต่งงานให้ผู้อื่นอีกเช่นกัน!!

ความแค้นของเงินใจในวันนี้จะต้องชดใช้คืนกลับเป็นเท่าตัว...

คิดมาถึงตรงนี้ในใจของชุยสิงใจก็ตัดสินใจบางอย่างขึ้นมาเรื่อยๆ จากนั้นพามารถากับหลิวเหมียนถึงขึ้นรถม้าเดินทางกลับเงินใจ

เพียงแต่ตลอดทาง หลิวเหมียนถึงเหมือนคนเหนื่อยล้า พุดคุ้ย น้อยมาก เพียงพินหน้าตาต่างรถและมองเหม่อไปยังทัศนียภาพภายนอก หน้าต่าง ไม่รู้ว่ายังจมอยู่กับประสบการณ์เสียด้านตรายในหลายวันนี่หรือไม่...

ชุยสิงใจเห็นว่ามารดานอนหลับไปท่ามกลางแรงสั่นคลอนของรถม้า จึงยื่นมือใหญ่ไปกุมมือหลิวเหมียนถึง

นางถูกเขาออกแรงบีบเช่นนี้จึงได้สติกลับมา เงยหน้าถาม "ถึงจวนอ้งแล้วหรือ"

ชุยสิงใจดึงนางเข้ามาอดออย่างขบขันพลางเอ่ยเสียงเบา "คิดอะไรอยู่กัน ยังไม่เข้าประตูเมืองเลย"

หลิวเหมียนถึงไม่สะดวกพูดความคิดในใจตนเองเมื่อครู่นี้ออกมาเพียงยิ้มน้อยๆ จากนั้นถามอย่างระมัดระวัง "เหตุจลาจลที่ตงโจวจบลงแล้วหรือ"

ชุยสิงใจผงกศีรษะ ก่อนส่ายหน้าต่อ "แม้จะปราบปรามความวุ่นวายได้ชั่วคราว แต่ว่าหลู่ถ่องผู้นั้นได้รับบาดเจ็บก่อนหนีไป ยังจับตัวไม่ได้ หากไม่จับโจรผู้นั้นให้ได้ ข้าก็ยังไม่สบายใจ..."

หลิวเหมียนถึงรู้สึกลำคอปีบรัดแน่น ก่อนเอ่ยต่อ "ก็แค่กลุ่มคนกระจัดก่อกบฏ อ่างความหวือโหยสสร้างเรื่อง ตอนนี้สถานการณ์ใหญ่ผ่านพ้นกลายเป็นเพียงสุนัขเสียบ้าน ท่านอ้งมองพวกเขาเก่งกาจเกินไปแล้ว"

ชุยสิงใจกลับเลิกคิ้วเอ่ย "สายสืบที่ข้าส่งไปกลับมาบอกว่าคนพวกนั้น

เหมือนจะเกี่ยวข้องกับลู่อูเหวิน พวกเขาเคยพูดว่าลู่อูเหวินตายด้วยน้ำมือข้า... จะแก้แค้นให้เจ้านายจำพวกนี้ รวากับว่าลู่อูเหวินและจื่ออวี๋ไม่ใช่คนคนเดียวกัน...ตอนนี้เจ้าจำได้หรือไม่ว่าบนภูเขาหย่งชานมีคนที่ชื่อลู่อูเหวินอยู่ด้วย"

หลิวเหมียนถึงหน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย นางผลักซุยสิงใจ "ท่านไม่ได้บอกว่าจะไม่พูดถึงจื่ออวี๋หรือเหตุใดจึงพูดขึ้นมาอีก เรื่องเกี่ยวกับช่วงที่ข้าอยู่บนภูเขาหย่งชานเหล่านั้น นึกอะไรไม่ออกสักนิดแล้ว..."

ซุยสิงใจนึกว่านางหงุดหงิดที่ตนเองพูดถึงจื่ออวี๋คนรักเก่าของนางขึ้นมา จึงหัวเราะเบาๆ แล้วเอ่ย "ข้าผิดเอง คืบนี้ข้าจะไถโทษให้เจ้าดีๆ..." พูดพร้อมกระชับตัวนางแน่นและเอ่ยกระซิบ "หลายวันมานี้คิดถึงเจ้าจนร่ำรานไปถึงกระดูก หลังกลับไปพวกเราจะแต่งงานกันทันที"

แต่ความคิดของหลิวเหมียนถึงในขณะนี้ไม่ได้อยู่ที่งานแต่งงานซึ่งเมื่อก่อนนางก็เคยเฝ้าคอย หลังผ่านไปครู่หนึ่งจึงถามอย่างอึดอัด "หากลู่อูเหวินผู้นั้นยังมีชีวิตอยู่ ท่านอ่องจะจัดการกับ 'เขา' อย่างไร"

ฟังมาถึงตรงนี้แววตาของซุยสิงใจเปลี่ยนไปเย็นชา "หากเจ้านั้นไม่ใช่ผู้ที่อยู่ในวังหลวงทุกวันนี้...ข้ายอมคิดบัญชีเก่าเหล่านั้นกับเขาโดยละเอียด..."

สมัยหลายวังโจรภูเขาหย่งชาน ลู่อูเหวินมีนิสัยเจ้าเล่ห์กลับกลอกจัดการได้ยาก เรื่องราวในอดีตที่เดิมที่ซุยสิงใจหลงคิดว่าลืมไปหมดแล้ว แต่ในการปราบโจรที่ตงโจวครั้งนี้ เมื่อได้เจอกับลูกไม้คล้ายคลึงกัน ก็กระตุ้นความทรงจำขึ้นมาจนหมดสิ้น

หากไม่ใช่เพราะพรรคพวกเก่าของลู่อูเหวินสร้างเรื่อง เขาจะออกจากเงินใจจนส่งผลให้มารดากับหลิวเหมียนถึงเกือบเผชิญกับอันตราย

ได้อย่างไร

คิดมาถึงตรงนี้ในดวงตาซุ่ยสิงใจก็เต็มไปด้วยไอสังหาร

หลิวเหมียนถึงคุ่นเคยกับความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยบนใบหน้า
ซุ่ยสิงใจอย่างยิ่ง ในเวลาปกติเขาแทบไม่แสดงความรู้สึกบนใบหน้า

แต่ตอนนี้เมื่อเขาพูดถึงลู่อิวิน บนใบหน้ากลับเต็มไปด้วยไอสังหาร
พาให้คนเห็นแล้วรู้สึกหัวใจร่วงดังลงไปนหุบเขาไร้ก้นบึ้ง...

ในเวลานี้หลิวเหมียนถึงไม่อยากพูดอะไรอีก เพียงอยากหาสถานที่
นอนหลับดีๆ สักคืน จากนั้นค่อยครุ่นคิดอีกทีว่าจะบอกอดีตที่นางจดจำ
ไม่ได้แล้วกับซุ่ยสิงใจดีหรือไม่ หรือว่าปิดบังเอาไว้ จากนั้นหาโอกาส
ตัดความสัมพันธ์กับเขาคือ...

ทว่าสถานที่ให้นอนหลับนี้ก็หาได้ยากยิ่ง

ศพในจวนไหวหยางต้องถูกยกออกไปหมดแล้ว แม้เรือนในยังดี
แต่ตอนที่พวกทหารโจรบุกเข้ามาเรือนนอกถูกวางเพลิงจนเสียหายอย่าง
รุนแรงเกินไป จำเป็นต้องซ่อมแซมใหม่ เรือนในเองก็ถูกคนเหล่านั้น
ปล้นสะดมทำลายข้าวของจนมีสภาพแทบดูไม่ได้ จำเป็นต้องซ่อมใหม่
เช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตามมิตราภพที่ล้ำค่ามักจะทอประกายในช่วงเวลาสำคัญ
จวนเจิ้นหนานไหวส่งคนมาอย่างกระตือรือร้น นำจดหมายของฐูหยินผู้เฒ่า
จวนไหวมามอบให้ เสิญจวอครบครันไหวหยางต้องไปพักที่จวนไหวชั่วคราว

ซุ่ยสิงใจรู้ว่าตอนนี้มารดาต้องการสถานที่พักผ่อนสบายๆ จึงให้นาง
ไปพักที่นั่น แต่กลับไม่ยอมให้หลิวเหมียนถึงตามไปด้วย

หลิวเหมียนถึงมองเรือนในที่สภาพละอะแล้วบอกกับไหวหยางต้อง
ตามตรง "ข้าอยากตามไท่เพยไปเช่นกัน อย่างน้อยไปอยู่จวนไหวก็สามารถ

อาบน้ำพักผ่อนดีๆ ได้ ที่นี้ละทะเลเพียงนี้ไม่อาจให้คนพักอยู่"

ชุยสิงโจวถอดนางก่อนเอ่ย "เงินหนานโหวอยู่ที่นี่เช่นกัน หากเจ้าไปที่นั่น ดวงตาคู่นั้นของเขาใช้ไม่พอด้วยซ้ำ ข้าให้คนเก็บกวาดห้องหนังสือแล้ว คึนนี้พวกเราสองคนพักผ่อนที่นั่น... แยกจากกันนานเพียงนี้เจ้าไม่คิดถึงข้าหรือ"

หลิวเหมียนถึงถึงได้รู้ว่าที่แท้เขาหึงหวงขึ้นมา ความจริงนางเองก็คิดถึงเขาเช่นกัน แม้ปกติชุยสิงโจวดูเป็นคนจริงจัง แต่พอเป็นเรื่องบนเตียงกลับไม่บันยะบันยังอดถึกทนเป็นเลิศ

ตอนที่นางสัมผัสหยาดฝนครั้งแรกกับเขาก็ได้ลิ้มรสชาติที่หญิงสาวบางคนอาจไม่มีวันได้สัมผัสไปทั้งชีวิต พอผ่านไปนานวันเข้าก็ชวนให้คนคิดถึงจริงๆ...

แต่ตอนนี้ในใจหลิวเหมียนถึงมีเรื่องราวคิดไม่ตก จู่ๆ ก็ปล่อยตัวปล่อยใจไม่ลง มีหน้าขำนางไม่ได้อาบน้ำมาหลายวันแล้ว ไฉนเลยจะมีใจมาทำเรื่องเหลวไหลกับเขา

ทว่าชุยสิงโจวกลับบังคับกลยุทธ์พิศดารแรมในพื้นที่รกร้างเวลาเคลื่อนทัพเร็วออกมาใช้แล้วด้วยซ้ำ

ในห้องหนังสือสิ่งของกระจัดกระจายไม่มีเตียง จึงใช้อิฐวางเรียงแล้วปูรองด้วยประตูบานใหญ่ที่ถอดออกมา จากนั้นพองวางพูกใบหนาทับก็ดูเป็นรูปเป็นร่างอย่างมาก

สำหรับถังอาบน้ำเขาขอยืมใบหนึ่งมาจากจวนโหวแล้วใช้รถม้าส่งมาให้ หลังต้มน้ำเดือดสองหม้อใหญ่ก็สามารถอาบน้ำอุ่นได้อย่างสบายใจแล้ว

หลังหลิวเหมียนถึงอาบน้ำเสร็จจึงกลับมาเป็นหญิงงามกลืนกาย

หอมกรุ่นอีกครั้ง พออาบน้ำกันเรียบร้อยสองคนที่แยกจากกันมานาน ก็ก้อร้อก้อตักกันบนบานประตูในห้องหนังสือ

ตอนแรกซุยสิงใจยังมีท่าทางระมัดระวัง บานประตูเพียงส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดออกมา แต่ตอนหลังหลังล้มตัวบนประตูบอบบางทนรับแรงไม่ไหว กลับหักออกมาเสียงดังกร๊อบ

ในเวลานั้นท่านอ่องผู้คล่องแคล่วบนหลังม้า เพื่อปกป้องหลิวเหมียนถั่ง ที่อยู่ใต้ร่างเอาไว้ เหวเลยเคล็ดเข้าให้

หลิวเหมียนถั่งมองบานประตูที่หักลงในสภาพดูไม่ได้ด้วยความรู้สึก หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก เพียงประคองซุยสิงใจพลงอ่ย "พรงี้ข้าไปนอนที่จวนโหวแล้วกัน! ครั้งนี้เฮอร์เคล็ด หากครั้งหน้า 'อะไรสำคัญ' หักเข้าจะทำอย่างไร..."

ซุยสิงใจบีบจมูกนาง "ไม่ว่าอะไรก็กล้าพูด! หากหักแล้วจริงๆ ดูว่าชีวิตที่เหลือเจ้าจะทำอย่างไร"

กลางดึกเช่นนี้พวกเขาไม่สะดวกเรียกหาใคร ทั้งสองจึงปู้กนอนบนพื้น จากนั้นกอดกันหลับไปเสียเลย

หลิวเหมียนถั่งถูกเขาวอแวจนเหน็ดเหนื่อย จึงนอนหลับไปอย่างรวดเร็ว ส่วนซุยสิงใจอาศัยแสงจันทร์มองคนงามเรือนกายอ่อนนุ่มในอ้อมกอด ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่เพียงพอ...

เพียงแต่เช้าวันรุ่งขึ้นเฮอร์ของซุยสิงใจน่าจะถูกไอบี้นกระทบเลยปวดหนักกว่าเดิม ดังนั้นจึงให้คนไปเชิญท่านหอมมาดู

บังเอิญจ้าวเฉวียนแฉะมาเยี่ยมนางพอดีก็เลยรักษาให้ท่านอ่องไปด้วย ตอนรักษาย่อมสอบถามสาเหตุของอาการบาดเจ็บ

ไหวหยางอ่องไม่มีทางบอกกับเขาโดยละเอียด เพียงบอกว่าเมื่อคืนนอนบนบานประตูที่ประกอบขึ้นเป็นเตียงชั่วคราว แต่ไม่ทันระวังเลย กิ่งตกลงมา

น่าเสียดายที่จ้าวเฉวียนไม่โง่ ตอนแรกที่เขามาถึงเจอสาวใช้ปู้เฉ่า ได้ยินนางว่าไหวซังเขียนจู่เหมือนจะแขนเคล็ดคล้ายว่าจะตกลงมาจากเตียงเหมือนกัน เพียงคิดโดยละเอียดสักนิดก็น่าจะเป็นประตูบานเดียวกัน จากนั้นคิดเชื่อมโยงอีกเล็กน้อย สองคนนี้ก็ทำอะไรถึงล้มคว่ำตกจากบานประตูได้ จ้าวเฉวียนก็ไม่เหลืออารมณ์ดี ๆ อีกโดยสิ้นเชิง

"ข้านี้กว่าท่านไม่มีจวนให้กลับ น่าสงสารอย่างยิ่ง นึกไม่ถึงว่าท่านจะหาความสำราญจากความลำบาก จะต้องลากไหวซังเขียนจู่มานอนบนบานประตูด้วยกันกับท่าน! มิหน่าวิถีมุขยถึงว่าบุรุษกลัวเดินทางผิดสตรีกลัวแต่งงานผิด หากตอนแรกนางเลือกข้าจะต้องนอนในจวนผู้ฟังอย่างอกสั่นขวัญแขวนเช่นนี้หรือ..."

ซุยสิงใจไม่ชอบฟังเรื่องนี้ จึงเอ่ยขัดเขา "จวนข้ามีเรื่องจุกจิกอยู่มาก ไม่รู้ท่านไหวอยู่ต่อแล้ว เจ้าจ่ายยาเสร็จก็กลับไปเถอะ"

จ้าวเฉวียนไหนเลยจะยอมกลับไป เขาฝั่งเข็มที่เอวซุยสิงใจอย่างเอื้อระเหย จากนั้นจึงถามขึ้น "ท่านแม่ข้าฝากข้ามาสืบข่าวด้วย! ได้ยินว่าครอบครัวท่านนำท่านถูกโจรลักพาตัวไป ได้ยินข่าวคราวแล้วหรือไม่"

ซุยสิงใจเองก็รู้หลังเกิดเรื่องว่าเป็นเพราะครอบครัวท่านนำมารดาถึงเกือบถูกโจรลักพาตัวไป แม้เขาจะหงุดหงิดครอบครัว เหลียนฉู่ชื่อ แต่พอมารดาได้ยินข่าวน้องสาวถูกลักพาตัวก็ร้องไห้ทั้งวัน บอกว่าพี่สาวอย่างตนเองไม่ได้ดูแลน้องสาวให้ดี ๆ

หากเกิดอะไรขึ้นกับเหลียนฉู่ชื่อจริงๆ เกรงว่ามารดาจะเกิดปมในใจ

ที่ไม่มีทางคลี่คลายไปตลอดชีวิต ดังนั้นญาติตัวอับโชคที่เป็นภาระประเภทนี้ แม้ในใจจะหงุดหงิดปานใด เขาก็ไม่อาจอยู่เฉยโดยไม่สนใจ มองดูพวกเขาทั้งครอบครัวตายไปได้

แต่ว่าตอนที่สุ่ยอ่องฝากคนมาส่งต่อคำพูด ไหวหยาบอ่องไม่ได้ยอมรับปาก เพียงถ่วงเวลาไม่ยอมแลกเปลี่ยน

แม้สุ่ยอ่องจะมีอนุมาก แต่บุตรชายกลับมีเพียงคนเดียว เวลานี้บุตรชายตกอยู่ในมือซุยสิงโจว สุ่ยอ่องจะไม่ร้อนใจได้หรือ

ด้านหนึ่งทางซุยสิงโจวกลับไม่ยอมรับว่าตนเองจับขชายสุ่ยอ่องกับชื่อจื่อไป เพียงบอกว่ามีโจรแอบอ้างชื่อเขาลงมือ ขอให้สุ่ยอ่องมีวิจารณญาณด้วย

ส่วนอีกด้านเขากลับส่งคนไปทำตามกฎไพรชจี* เรียกเงินค่าไถ่จากสุ่ยอ่อง

ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรจนไหวหยาบอ่องก็เสียหายหนักมาก เงินค่าช่อมบ่ารุงก้อนนี้ย่อมต้องให้สุ่ยอ่องเป็นผู้ออกทั้งหมด

---

* กฎไพรชจี เป็นกฎในวงการโจร เช่น การมีความซื่อสัตย์ เคารพผู้อาวุโส ไม่ก้าวล่วงเขตแดนกัน มีความรับผิดชอบ

93

ตามหลักแล้วสุ่ยอ๋องในตอนนี้น่าควรจะเดินทางเข้าเมืองหลวง แต่ทุกวันนี้เกิดเรื่องขึ้นกลางทางกับภรรยาและบุตรชาย หากเขายังเดินทางเข้าเมืองหลวงจะดูไร้คุณธรรมต่อภรรยาและบุตรชายได้

แล้วก็ไม่รู้ด้วยเหตุใดข่าวเรื่องที่เขาขายกับซื้อจื่อของตนเองถูกลักพาตัว จึงถูกโพนทะนาไปทั่ว บอกว่าสมุนใจตรงใจจับตัวชายอ๋องของเขาไปเป็นภรรยาหัวหน้าใจ

นับแต่นั้นสี่เหียวบนศีรษะของสุ่ยอ๋องก็เขียวชอุ่ม...แต่ต่อให้ภรรยาจะไม่เหลือชื่อเสียงแล้วสุ่ยอ๋องก็ต้องพยายามไถ่ตัวคนกลับมาเต็มที่ ไม่อย่างนั้นจะมีข่าวว่าสุ่ยอ๋องสนใจแต่เงินทองไม่สนใจชีวิตคน หลงลืมสายสัมพันธ์ของสามีภรรยาแพร่ลือไปอีก หากเป็นเช่นนั้นชื่อเสียงดีงามจากการที่เขาออกบวชไว้ผมและกินเจก็จะหายไปกับสายน้ำหมดแล้ว

ดังนั้นเมื่อโจรเรียกค่าไถ่มา สุ่ยอ๋องก็ได้แต่กัดฟันเอาเงินให้ไป

รีบไต่ตัวภรรยาและบุตรชายกลับมาเร็วขึ้น เขาจะได้เข้าเมืองหลวงได้ไวขึ้นเช่นกัน

ทุกวันนี้บัลลังก์ฮ่องเต้ของหลิวอวี่เองก็ยังไม่มั่นคง ในเมื่อไม่ว่าอย่างไร อีกฝ่ายก็ขึ้นครองราชย์โดยที่มือเปื้อนเลือด คนที่ไม่ยอมรับหลิวอวี่จึงมีอยู่ทั่วไปหมด เมืองหลวงในเวลานี้ขาดเพียง 'ฮ่องผู้ทรงธรรม' ที่สามารถถ่วงดุลอำนาจทุกฝ่ายได้

สาเหตุที่หลิวเพ่ยสนับสนุนหลิวอวี่ขึ้นครองราชย์ก็เพราะอยากยึดมือของอีกฝ่ายกำจัดคนที่เห็นต่างไปก่อน เทียบกับโอรสของรัชทายาทองค์ก่อนที่เร่ร่อนอยู่ในหมู่ชาวบ้านมาตั้งแต่เด็ก ในฐานะเสด็จอาของหลิวเพ่ยยังไม่ต้องสงสัย

ภายในห้องทรงพระอักษรมีคนกำลังเกลี้ยกล่อมฮ่องเต้ปากเปียกปากแฉะไม่ให้ส่ายอ่องเข้าเมืองหลวง

คนที่เกลี้ยกล่อมยอมเป็นสื่ออีกคนที่รู้จักนิสัยของฮ่องเต้ดี ทุกวันนี้เขากลายมาเป็นพระสสุระของฮ่องเต้ก็หวังว่าบุตรชายจะนั่งบนบัลลังก์ได้มั่นคงสักหน่อย เริ่มมีใจออกห่างทอดทิ้งนายเก่า คิดถึงแต่ผลดีผลเสียของตนเอง

หลิวอวี่ฟังคำเกลี้ยกล่อมของพ่อตาแล้วถอนหายใจน้อยๆ "ในกรมทั้งหก นอกจากกรมนโยธาแล้วล้วนเป็นคนของไท่ฮองไท่เฮา ข้าราชการไม่ได้ ก่อนหน้านี้เพราะเหตุจลาจล ข้าย้ายทหารส่วนตัวของตนเองไปที่เขตซานจินถึงได้ส่งบสสถานการณ์ในเมืองหลวงได้ แต่ตอนนี้รอบๆ เขตซานจินมีกำลังทหารเพิ่มขึ้นไม่หยุด ทว่าล้วนเป็นแม่ทัพที่ไท่ฮองไท่เฮาไว้วางพระทัย ตอนนีไท่ฮองไท่เฮาทรงคิดถึงหลิวเพ่ย จึงให้เขาเดินทางเข้าเมืองหลวง ข้าเองก็ไม่อาจขัดขวาง..."

ก่อนหน้านี้นี้ที่พระองค์สามารถล้มไทเฮาชั่วสกุลคู่กับฮ่องเต้น้อยองค์ก่อนได้ นั่นเพราะชื่อเสียงของฮ่องเฮาชั่วในหมู่ราษฎรไม่ดี ตอนแรกที่ยื่นครองราชย์ก็ไม่ได้ส่งฝ่าฝืน พระองค์สามารถชูธงหาข้ออ้างได้

ทว่าพระองค์ไม่อาจแตะต้องไทฮ่องไทเฮาที่ซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังมาโดยตลอด ชื่อเสียงคุณธรรมสูงส่งได้รับความเคารพจากขุนนางเก่าแก่มิหนำซ้ำฮ่องเฮาของพระองค์ยังไปคารวะไทฮ่องไทเฮาทุกวัน รักษาภาพปรองดองภายนอกไว้ แต่หลายวันมานี้ไทฮ่องไทเฮาคิดถึงสุขอ่องอย่างมาก ไม่ว่าจะใครก็ไม่อาจขัดขวาง

แต่หลิวอวี่กระจางแจ่งดี ทันทที่สุขอ่องเข้ามาเมืองหลวง สถานะฮ่องเต้ของพระองค์จะยิ่งยากลำบาก อาศัยกำลังตนเองคนเดียวเกรงว่ายากที่จะควบคุมสุขอ่องได้

กระนั้นราชสำนักในขณะนี้ประหนึ่งกำลังทอดปลาที่เนื้อละลายมาก หากเคลื่อนไหวใหญ่โตเกินไปสักหน่อย ปลาก็จะร่วงแหลกเป็นส่วนๆ หากไม่เคลื่อนไหวเลยก็จะมีหมัดติดกันกระทะ

หลิวอวี่เสมือนเดินอยู่บนน้ำแข็งแผ่นบาง ได้แต่รักษาสายสัมพันธ์บอบบางภายนอกไว้อย่างระมัดระวัง

สื่ออีกคนเองก็ตระหนักถึงความลำบากในทุกวันนี้ของหลิวอวี่ เขาจึงเอ่ยกับหลิวอวี่โดยตรง "หากในโกดังข้าวมีหนูเข้ามากก็ต้องปล่อยแมวไปจัดการมัน หากฝ่าบาทไม่ทรงทำอะไรทั้งนั้น หนูตัวนั้นย่อมกินอิมฟุงกาง หากปล่อยแมวที่มันหวั่นเกรงเข้าไป เช่นนั้นมันจะมีความคิดทำร้ายคนอื่นหรือ"

หลิวอวี่ขมวดคิ้ว "แมวที่เจ้าว่าหมายถึงใครกัน"

สื่ออีกคนเงยหน้าก่อนเอ่ย "สุขอ่องปกครองฮู่โย้ว หัวหันกับ

ไหวหยางอ่องอย่างดุเดือด ตามที่สายลับซึ่งกระหม่อมทิ้งไว้ที่ชิงโจว รายงานมา ซายากับชื่อจื่อของสูยอ่องเหมือนจะถูกไหวหยางอ่องส่งคน ปลอมตัวเป็นโจรไปลักพาตัว...กระหม่อมรู้สึกว่ามีเพียงแมวร้ายกาจอย่าง ไหวหยางอ่องถึงจะควบคุมหนูชั่วร้ายตัวนั้นได้!"

หลิวอวี่รับฟังด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกพลางเอ่ยเสียงเย็น "พ่อตาก็รู้ว่าสูยสิงโจวไม่ใช่คนใกล้ชิดข้า"

สี่อวี่ควนยอมรู้ไม่เช่นนั้นเขาก็ไม่มีทางเสนอไหวหยางอ่องขึ้นมา ขุนนางมากความสามารถที่ฮ่องเต้มีปมในใจด้วยเช่นนี้ถึงจะดี อนาคต ไม่มีทางมาแย่งชิงความโปรดปรานกับตน

"ไหวหยางอ่องพยศไม่เชื่อฟังใคร ย่อมไม่ใช่ขุนนางที่ดีอะไร แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็สกุลสูย ไม่ได้มีจิตใจชั่วร้ายอย่างสูยอ่อง ขอเพียงฝ่าบาททรงกุ่มบังเหียนอย่างมีหลักการ ย่อมสามารถใช้งานดาบคมอย่าง ไหวหยางอ่องได้เป็นอย่างดี..."

พูดมาถึงตรงนี้สี่อวี่ควนก็ชะงักไปเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ "ไม่ช้าก็เร็วสูยอ่องต้องเดินทางเข้าเมืองหลวง ทุกวันนี้อำนาจที่เขาแอบเลี้ยงไว้หยั่งราก ชับช้อน กระทั่งในจวนของกระหม่อมเองก็มีหูตาของเขา นี่เป็นสาเหตุที่กระหม่อมให้ฝ่าบาททรงหลบเลี้ยงสายตาผู้อื่นถึงกล้าเข้ามาพูด ขอฝ่าบาทรีบตัดสินพระทัย ป้องกันไม่ให้ถูกขุนนางกังฉินควบคุมพะยะคะ!"

หลิวอวี่นั่งเงียบ มือกำเป็นหมัดเข้าหากัน หากพระองค์นั่งบนบัลลังก์ได้มั่นคง อำนาจแผ่ไพศาล ถ้าอย่างนั้นคนที่พระองค์คิดอยากสังหารที่สุด ย่อมไม่ใช่สูยอ่อง แต่เป็นสูยสิงโจวซึ่งได้ครอบครองหลิวเหมียนถึง!

สี่อวี่ควนมองสีหน้าฮ่องเต้อย่างระมัดระวัง ก่อนเอ่ยปากต่อ "ฝ่าบาทต้องพระทัยกว้างอีกสักหน่อย ทุกวันนี้เขาเป็นเพียงขุนนางคนหนึ่งของ

พระองค์ ต่อให้ก่อนหน้านี้มีเรื่องอะไร ฝ่าบาทย่อมทรงสามารถคิดหาวิธีแก้ไขได้ให้เขาเต็มใจยอมรับอำนาจของพระองค์ พุ่มเทแรงกายแรงใจให้..."

หลิวอวิฟังมาถึงตรงนี้ก็สุดลมหายใจเข้าไปซำๆ ก่อนกล่าวกับสื่ออัครคุณด้วยสีหน้าอ่อนโยน "ข้ารู้ถึงความลำบากของพ่อตา เรื่องโยกย้ายไหวหยาบต้องเข้าเมืองหลวงมารับตำแหน่งข้าจะใคร่ครวญดู... ช่วงนี้ของเฮาตั้งครมรั้งมังกออีกแล้ว มักบ่นคิดถึงมารดาตนเอง ขอให้พ่อตาอนุญาตให้มารดานางเข้าวังมาดูนางด้วย"

สื่ออัครคุณถึงเพิ่งรู้เรื่องที่บุตรสาวตั้งครมรั้ง ย่อมต้องแสดงสีหน้ายินดี เขาขานรับทันที

ทุกวันนี้ตำหนักในเต็มไปด้วยโคมงาม เพียงอินเพยที่เพิ่งรับเข้ามา ก็ดูดีกว่าสื่อฮองเฮามากนัก หาได้ยากที่ความโปรดปรานของฮ่องเต้ยังคงมอบให้กับบุตรสาวเจ้าเนื้อของตนเองเท่านั้น ดังนั้นสื่ออัครคุณย่อมต้องให้บ้านเมืองของบุตรเขยมั่นคง เขาถึงจะนั่งตีมดากับผลประโยชน์ได้

รอพ่อตาล่าถอยออกไป หลิวอวิก็นั่งเหม่ออยู่ในห้องทรงพระอักษร สักพัก ก่อนลุกขึ้นยืนแล้วหยิบกระบอกลูกกวาดม้วนหนึ่งบนชั้นหนังสือออกมา

บนลูกกวาดเป็นหญิงสาวในชุดนายพรานมือกุมคันธนู มีดวงหน้าสดใสเสมือนดอกฝูหรงยามแรกแย้ม

เกี่ยวกับข่าวลือของทางเงินใจ พระองค์เองก็เพิ่งได้ยินเมื่อเร็วๆ นี้ เรื่องที่หลิวเหมียนถึงบุกเข้าเงินใจไปช่วยอุไท่เพยตามลำพัง สายลับที่พระองค์วางไว้ได้นำมาแจ้งพระองค์อย่างครบถ้วนแล้ว

ต่อให้หลิวเหมียนถึงสูญเสียความทรงจำก็ยังคงเป็นหญิงสาวมหัศจรรย์

ผู้กล้าหาญและฉลาดเฉลียว ชาตินี้พระองค์ไม่มีทางเจอหิ้วเหมียนถึงคนที่สองอีก

แต่พระองค์กลับทำหิ้วเหมียนถึงสูญหายไป

ระยะนี้หิ้วอวี่มีอาการนอนไม่หลับอย่างรุนแรง นอกจากการชิงไหวชิงพริบในราชสำนัก ความคิดถึงหิ้วเหมียนถึงก็ทำให้พระองค์นอนไม่หลับ

หากเรียกตัวซุยสิงโจวเข้าเมืองหลวงมาได้ก็ดี อย่างน้อยพระองค์ยังสามารถมองเห็นนางจากไกลๆ ต่อให้นางจดจำพระองค์ไม่ได้แล้วก็ตาม

แสงเทียนในห้องทรงพระอักษรรูปไหว หิ้วอวี่มองภาพวาดแววต่ายิ่งลุ่มหลงมากขึ้น...

ขณะที่ภายในเมืองหลวงมีคนนอนไม่หลับ ทว่าหลายวันมานี้หิ้วเหมียนถึงกลับนอนหลับดียิ่ง ในเมื่ออย่างไรเสียเตียงนุ่มๆ ของจวนโหวก็นอนสบายกว่าบนบานประตูมากนัก

เงินโจวมีเรื่องราวมากมายรอให้จัดการ ดังนั้นซุยสิงโจวจึงต้องรั้งอยู่ทำงานจิปาตะในตัวเมือง และเขาเองก็ไม่อนุญาตให้หิ้วเหมียนถึงไปที่ใดไกลเกินไป ต่อให้เป็นตำบลหลังเจวียนก็ไม่ได้

ดังนั้นหิ้วเหมียนถึงจึงไปพักอยู่ที่จวนโหวกับฉู่ไท่เพยเสียเลย ตอนที่ทหารโจรบุกเข้าเมือง แม้จะบุกรุมารบจวนโหวด้วย แต่ภายหลังเพราะตรวจสอบพบว่าฉู่ไท่เพยหนีออกจากเมืองไปแล้ว พวกเขาจึงจากไปก่อนได้ทันปล้นทำลายจวนโหว

สูญินผู้เฒ่าจวนโหวนึกถึงภาพเหตุการณ์ในตอนนั้นแล้วยังคงหวาดหวั่นไม่หาย จับมือฉู่ไท่เพยพูดว่าช่างอันตรายนัก พร้อมถามต่อ

ถึงเรื่องซ่อมแซมจวนอ่องกับฉู่ไท่เพย

ฉู่ไท่เพยได้ยินแล้วหันไปถามหลิวเหมียนถึง "จวนของเราต้องจ่ายค่าซ่อมบำรุงมากเพียงใด"

หลิวเหมียนถึงหยิบลูกคิดทองคำขนาดเท่าฝ่ามือที่ร้อยด้วยไข่มุกออกมาจากسابเสื้อ ตีค่านวนเล็กน้อยก่อนตอบ "หากใช้จ่ายเงินอย่างเหมาะสม ตัวเลขจะประมาณหนึ่งฝ่ามือเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าจวนโหวถามหญิงเชิง "ห้าแสนตำลึง?"

หลิวเหมียนถึงยิ้มน้อยๆ แล้วเอ่ย "เพราะว่าต้องให้ค่าทำขวัญแก่บ่าวรับใช้ที่ตาย รวมทั้งที่ท่านอ่องต้องการขยายจวนให้กว้างขึ้น... คาดว่าต้องใช้ประมาณห้าล้านตำลึงเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าจวนโหวรู้สึกที่ตัวเลขนี้เยอะมาก หากเป็นตระกูลร่ำรวยอย่างจวนโหวหยางอ่องในอดีตย่อมไม่นับเป็นอะไร ในเมื่อจวนโหวหยางอ่องก็อยู่อย่างหรูหราฟุ่มเฟือยมาโดยตลอด ค่าใช้จ่ายประจำปีถึงขั้นมากกว่าท่านอ่องท่านโหวในเมืองหลวงเสียด้วยซ้ำ

แต่นางก็รู้เรื่องที่จวนโหวหยางอ่องถูกปล้นจนเกลี้ยง ต่อให้ที่จวนย่อยอื่นๆ ยังพอมีเงินทอง ในเวลาสั้นๆ ก็คงไม่อาจรวบรวมมาได้นางจึงเอ่ยถาม "เงินทองในจวนพวกเจ้าเพียงพอหรือ อยากให้จวนโหวช่วยเหลือสักหน่อยหรือไม่"

ฉู่ไท่เพยได้ยินแล้วไม่ได้ตอบกลับทันที ทั้งยังมองหลิวเหมียนถึงตาปริบๆ รอนางตอบอีกครั้ง

หลิวเหมียนถึงมองสุหยินผู้เฒ่าจวนโหวพลาถยิ้มน้อยๆ ก่อนเอ่ย "ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของสุหยินผู้เฒ่าเจ้าคะ ไท่เพยกับข้ามาเป็นแขกที่นี่ก็ลำบากสุหยินผู้เฒ่าแล้ว จะให้ท่านเสียเงินทองอีกได้อย่างไร

เงินเหล่านี้ข้าใช้สินเจ้าสาวของตนเองจ่ายไปก่อนแล้ว ยังไม่จำเป็นต้องยืมเงินของผู้อื่นเจ้าค่ะ"

สุหยินผู้เฒ่าจวนโหวรัฐภูมิหลังของว่าที่ชายาของผู้นี้

พูดตามตรงเดิมที่สุหยินผู้เฒ่าจวนโหวเองก็ดูถูกโหวซังเซียนจูผู้นี้ เหมือนกับคนอื่นอยู่บ้าง ทั้งยังบอกกับจ้าวเฉียนนบุตรีชายของตนเองว่า หากเขาเลียนแบบโหวหยางอ่อง พาหญิงสาวที่ชาติกำเนิดไม่เหมาะสมมาเป็นภรรยาเอกละก็ ต่อให้นางต้องนอนลงโลงกลายเป็นผีก็จะไม่ให้เขาสบายใจอย่างแน่นอน

ผลปรากฏว่าเจ้าลูกนิสสัยไม่เอาไหนทอดถอนใจ อ่อยอย่างหาเรื่องว่าหากแต่งงานกับหญิงสาวอย่างนางได้ เขาได้เป็นเจ้าของเพียงวันเดียวก็เต็มใจจะนอนลงโลงแล้ว

ทำเอาสุหยินผู้เฒ่าจวนโหวโมโหจนหยิกหูบุตรชายสั่งสอนไปยกหนึ่ง แต่ตอนนั้นดูไปแล้วนับว่าโหวหยางอ่องเก็บสมบัติมาได้จริงๆ เงินสำรองห้าล้านตำลึงนี้ โหวซังเซียนจูที่มีชาติกำเนิดเป็นเพียงชาวบ้านผู้นี้กลับนำออกมาได้ทันที นี่ไม่ถึงว่าจะใจกว้างเสียยิ่งกว่าคุณหนูภรรยาเอกบางคนเสียอีก

มีน้ำตอนี้ดูไต่เพยถึงไม่เหลือความน่าเกรงขามใดๆ ของแม่สามีอีกไม่ว่าเรื่องอะไรก็มองว่าที่สะใภ้ตาปริบๆ รอนางเป็นผู้ตัดสินใจ

เมื่อได้ยินสุหยินผู้เฒ่าจวนโหวเอ่ยชมความร่ำรวยของตน หลิวเหมียนถั่งก็ตอบกลับอย่างถ่อมตน "ข้าเองก็ทุ่มทั้งหมดที่มี แต่ท่านต้องบอกแล้วว่า วันหน้าจะซดใช้คืนให้เป็นเท่าตัว ข้ายังจะให้ดอกเบี้ยข้าสามส่วนอีกด้วย!"

สุหยินผู้เฒ่าจวนโหวได้ยินแล้วหัวเราะออกมา "เด็กๆ อย่างพวกเจ้าช่างรู้จักสร้างเรื่องวุ่นวาย อนาคตเป็นสามีภรรยากันยังจะมาให้ดอกเบี้ย

อะไรอีก!"

หลิวเหมียนถึงเองก็หัวเราะตามโดยไม่ได้พูดอะไรอีก นางไม่อาจบอกได้ว่าตนเองยังต่อรองราคากับไหวหยางอ่อง ขอขึ้นดอกเบ็ญเป็นสี่ส่วนอีกต่างหาก!

นี่ก็ช่วยไม่ได้ ทุกวันนี้นอกจากนางจะมีบรรดาพี่น้องที่จงรักภักดีสี่คนเพิ่มมาอย่างงุนงง นางยังมีพรรคพวกเก่าจากภูเขายังซ่านที่ตอนนี้พนजरไปทั่วอีกด้วย

แต่ละปากท้องล้วนต้องกินข้าว คำเรียกขาน 'ท่านหัวหน้า' ไม่อาจเรียกสูญเสียเปล่า กรรมที่ตนเองก่อไว้ก็ต้องกลั๊กลื่นลงไปเอง ไม่ว่าจะอย่างไร นางก็ต้องหาที่อยู่เป็นหลักแหล่งให้คนเหล่านี้ ไม่อาจปล่อยพวกเขาอ่อนระเป็นโจรอีกต่อไป

รอฟังดูไท่เพยเล่าเรื่องภยันตรายในวันนั้นให้ฟัง สายตาที่สูยหิณผู้เฒ่าจวนโหวมองหลิวเหมียนถึงก็เปลี่ยนไปแล้ว

หญิงสาวที่แลดูอรรชรอันอันผู้นี้ ในเวลาสำคัญกลับกล้าหาญเพียงนี้!

เมื่อพูดเช่นนี้ นางยังถือเป็นดาวนำโชคของจวนอ่องอีกด้วย ไหวซังเทียนจุฟังพาได้มากกว่าคุณหนูเหลียนอติคู้หมั้นของไหวหยางอ่องมากนัก

94

แต่ว่าฟังไปฟังมา ฮูหยินผู้เฒ่าจวนโหวชักเริ่มรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา
 แม้ในน้ำเสียงดูที่เพยจะไม่มีเจตนาตำหนิครอบครัวน้องสาว แต่
 ฮูหยินผู้เฒ่าจวนโหวนั้นมองคนออก ฟังแล้วจับประเด็นปัญหาออกมาได้
 ทันที จึงเอ่ยอย่างโมโห "ไท่เพยมีเมตตา แต่น้องสาวของท่าน...จะไม่คิดถึงท่าน
 เกินไปแล้ว!"

ดูที่เพยถอนหายใจก่อนเอ่ย "ข้ามีน้องสาวเพียงคนเดียว นางเองก็
 ถูกท่านพ่อตามใจจนเคยตัว จะให้พี่สาวอย่างข้าไม่สนใจไยดีนางคงไม่ได้
 วันหน้าไปเจอท่านพ่อท่านแม่ในปรโลก คงถูกผู้เฒ่าทั้งสองต่อว่ากระมัง
 ลิงใจเด็กคนนั้นเองก็จริงๆ เลยเชียวนะ ชักช้าลืลา ไม่ยอมบอกข้าว่าท่านนำเขา
 ตอนนี้เป็นอย่างไร ข้าวางใจไม่ลง สุขภาพเองก็ไม่อาจดีขึ้น"

ตอนที่พูดประโยคนี้ ดูที่เพยยังตั้งใจชำเลืองมองหลิวเหมียนถึง
 เห็นได้ชัดว่าหวังให้หลิวเหมียนถึงปากคำพูดของนางไปบอกแก่บุตรชาย

ขณะที่หลิวเหมียนถึงไม่แม้แต่จะมองฉู่ไท่เฟย เอาแต่ตั้งใจกินขนม ในมือ ช่วงนี้ไม่รู้เป็นอะไร ความอยากอาหารของนางดีมาก มือหนึ่ง กินข้าวสองถ้วยก็ยังไม่เพียงพอ

ส่วนประโยคที่ฉู่ไท่เฟยพูดกระทบนาง นางเพียงทำเป็นไม่ได้ยิน เมื่อก่อนนางรู้สึกว่าการถูกรองของบ้านท่านตาตนเองนับเป็นตัวปัญหา มากพอแล้ว แต่ท่านน้ำเหลียนผู้นี้กลับเป็นตัวปัญหายิ่งกว่าท่านถูกรอง เสียอีก ไม่เพียงแต่พูดจาให้ร้ายนางลับหลัง ซ้ำยังเป็นตัวถ่วงในเวลาวิกฤต อีกด้วย

แต่ว่าอีกฝ่ายเป็นน้องสาวแท้ๆ ของฉู่ไท่เฟย หากฉู่ไท่เฟยไม่ถือสา ว่าที่สะใภ้ อย่างนางยอมไม่สะดวกไปพูดอะไร ก็แค่ไม่ถึงขั้นช่วยเหลือ สกุลเหลียนอย่างกระตือรือร้นก็พอ

หลังพูดคุ้ยเรื่อยเปื่อยกับฮูหยินผู้เฒ่าจวนโหว หลิวเหมียนถึงก็จะ ไปส่งอาหารให้โหวหยางอ๋องต่อ

ช่วงนี้เขาค้างแรมอยู่ในที่ว่าการ อย่างอื่นยังดี มีเพียงกินข้าว ไม่ตรงเวลา ดังนั้นทุกวันตอนเที่ยงหลิวเหมียนถึงจะไปส่งอาหารให้เขา พร้อมถืออาหารเย็นไปให้ด้วยเลย

แม้หลิ้มามาไม่อยู่ แต่หลิวเหมียนถึงก็ได้รับการถ่ายทอดฝีมือ มาสามส่วน เวลาว่างๆ จะลงมือทำน้ำแกงด้วยตนเอง นอกจากทำกับข้าว ที่ตนชำนาญ ยังตั้งใจนั้นแต่งหวานสดใหม่ไปเป็นผลไม้หลังอาหารให้ สุขสิงใจด้วย

ช่วงเวลาจัดกล่่องข้าวเปลี่ยนเสื้อผ้า ฉู่ไท่เฟยก็ส่งคนมาเรียกนาง ไปพูดด้วยอีกครั้ง เพียงบอกต่อนางตรงๆ ว่าให้นางไปขอรับรองบุตรชาย ให้รีบช่วยครอบครัวท่านน้ำกลับมา

"ข้าดูออกแล้วว่าสิงใจเด็กคนนั้นฟังคำพูดเจ้า เจ้าไปบอกเขาว่า โฉนเลยจะมีเรื่องอย่างญาติพี่น้องตระกำลำบาก เขาจะไม่สนใจไยดีเลยหรือ"

หลิวเหมียนถึงยิ้ม ก่อนยื่นแดงหวานขึ้นหนึ่งให้ฉู่ไท่เพย จากนั้นเอ่ยเนิบช้า "ไท่เพยจิตใจเมตตา เด็กรุ่นหลังอย่างข้าต้องฝึกฝนตามแต่นิสัยของไหวหยางฮ่องไท่เพยเองก็มีโชไม่ทราบ เขาเป็นคนที่หากผู้อื่นดีกับเขาสองส่วน เขาสามารถตอบแทนคืนให้สามส่วน แต่หากผู้อื่นละเลยทำผิดต่อเขา เขาจะจดจำไปทั้งชีวิต หลายวันมานี้เชื่อว่าข้าไม่เคยเกลี้ยกล่อมท่านฮ่อง แต่เขากลับเอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชาว่าท่านน้ำเหลืองเจอบัญญาแล้วไม่ฟังคำแนะนำ มักจะทำให้ไท่เพยพลอยเดือดร้อนไปด้วยบ่อยๆ เรื่องอื่นยังพูดได้ง่าย แต่หากครั้งนี้ไท่เพยถูกใจจับตัวไปจนกลายเป็นจุดอ่อนของเขา ไม่รู้ว่าตอนนี้เขาจะถูกผู้อื่นควบคุมอย่างไรบ้าง"

หลิวเหมียนถึงเอ่ยอย่างเนิบช้า ในที่สุดจิตใจที่เอาแต่พะวงถึงน้องสาวของฉู่ไท่เพยก็ประหนึ่งมีสายน้ำไหลเข้าไปบ้างแล้ว

เดิมทีนางหลงคิดว่าบุตรชายไม่พอใจที่ท่านน้ำไม่เข้าใจเรื่องราวจนเกือบทำให้นางเดือดร้อน เขาถึงได้โมโห ทว่าไม่เคยคิดว่าหากครั้งนี้บุตรชายถูกจับจุดอ่อนได้จะเกิดสถานการณ์เช่นไร

"แต่...ทุกวันนี้ข้าไม่ได้เป็นอะไรไม่ใช่หรือ รอพบหน้าน้องสาวข้าต่อว่านางก็พอแล้ว..."

หลิวเหมียนถึงยิ้มน้อยๆ แล้วเอ่ยต่อ "ท่านฮ่องบอกว่าท่านฮ่องต่างสกุลพูดออกไปแล้วก็ดูน่าฟัง เพราะเป็นบรรดาศักดิ์ที่ได้รับสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น แต่พระมหากษัตริย์คุณที่ได้รับมาวันนี้ไม่แน่ว่าวันใดอาจถูกริบคืนไปก็ได้ หากทำผิดพลาดสักครั้งอาจตกอยู่ในสภาพถูกประหาร

ทั้งตระกูลก็เป็นไปได้ ดังนั้นตระกูลชั้นสูงอย่างจวนไหวหยางอ่อง ผู้ใดไม่ได้สั่งสอนบุตรหลานให้มีนิสัยถ่อมตนรอบคอบ ห้ามทำให้ครอบครัวเดือดร้อนเป็นอันขาดบ้าง แต่หากสั่งสอนบุตรหลานในครอบครัวอย่างเหมาะสมแล้ว กลับมีญาติห่างๆ อ้างสายสัมพันธ์ญาติพี่น้อง ทำตัวเป็นสุนัขจิ้งจอกแอบอ้างบารมีพยัคฆ์* ก่อความผิดฐานสมรู้ร่วมคิดกับคนชั่ว ส่งผลให้ตระกูลหลักที่ระมัดระวังเดือดร้อนไปด้วย แบกรับชื่อเสียงเสียหายถูกด่าทอ..."

ดูเฒ่าเฒ่าประโยคนี่ของหลิวเหมียนถึงไม่รีบนูแล้ว "นี่เป็นคำพูดของสิ่งใจหรือของเจ้ากัน แม้น้องสาวข้าจะพูดจาใจดำไปบ้างแต่ไม่ใช่คนชั่วช้า จะให้จวนอ่องแบกรับชื่อเสียงเสียหายได้อย่างไร"

หลิวเหมียนถึงเห็นดูเฒ่าเฒ่าหงุดหงิดก็ไม่ลนลาน ยังคงยิ้มเอ่ย "วันนี้ข้าก็พูดมากเกินไป เดิมทีประโยคนี่ควรให้ท่านอ่องพูดกับท่าน เพียงแต่เดิมทีสกุลเหลียนก็มักเสนอบุตรหลานในตระกูลนับไม่ถ้วนมาเป็นคนของท่านอ่อง ปกติพวกเขาทำงานอย่างไรนั้นข้าไม่รู้ แต่ครั้งนี้ที่ขอมแซมจวนอ่องมีบุตรหลานสกุลเหลียนบางคนเสนอตัวรับงานเอง จะต้องมาทำงานบางอย่างให้ได้ ข้าเห็นแก่ที่เป็นญาติพี่น้องจึงอนุญาต ท่านเองก็รู้ว่าเงินที่ใช้ซ่อมบำรุงจวนอ่องทุกวันนี้มาจากสินเจ้าสาวของข้า ข้าเลยใส่ใจอยู่บ้าง กลับพบว่าระยะนี้เงินทองคำใช้จ่ายในการซ่อมบำรุงไม่ถูกต้องพอตรวจสอบโดยละเอียดก็ให้ท่านอ่องรู้ว่าสุดท้ายเป็นหลานแท้ๆ ของได้ทำเหลียนยกยกเงินไป ปกติเขาทำหน้าที่ดูแลคลังข้าวสารในอำเภอ ท่านอ่องจึงให้คนไปตรวจสอบบัญชีอีก พบว่าเขาลักลอบค้าเสบียงทหาร คราวนี้ท่านอ่องหงุดหงิดแล้วถึงได้เกิดประโยคเหล่านั้น"

* สุนัขจิ้งจอกแอบอ้างบารมีพยัคฆ์ หมายถึงพวกที่แอบอ้างบารมีผู้อื่นมาข่มขู่หลอกลวงผู้คน

ที่ข้าพุดเมื่อครูนี..."

ความจริงชาตินี้ดูไท่เพยใช้ชีวิตผ่านไปอย่างเลอะเลือน เรื่องใดที่
ซบซ้อนเกินไปแล้วไม่ผ่านสมอง ตอนนี้ได้ยินหลิวเหมียนถึงพุดให้ฟังก็
ตื่นตกใจทันที "แต่ว่านี่ก็ไม่ใช่ น้องสาวข้าัยยกออก...เหตุใดสิ่งใจจะต้อง
โกรธนางด้วยเล่า..."

หลิวเหมียนถึงค่อยๆ หุบยิ้มลง "ข้าได้ยินว่าหลานชายผู้นั้นไม่ได้
เพิ่งทำความผิดครั้งแรก แต่ก่อนคนผู้นั้นก็เคยปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ
เพราะเห็นแก่สายสัมพันธ์ส่วนตัว ทว่าทุกครั้งล้วนเป็นท่านนำมาขออ้อง
กับไท่เพย ท่านยังตำหนิท่านอ้อง ทำให้เรื่องใหญ่กลายเป็นเรื่องเล็ก
คนทำผิดเป็นสันดานผู้นั้นเมื่อก่อนดูแลกิจการโยธาของเมือง ผลประโยชน์
มาก สุดท้ายท่านอ้องเองก็ไร้หนทาง ได้แต่โยกย้ายคนผู้นั้นไปเป็น
เจ้าหน้าที่คลังเสบียง แต่เขายังคงทำได้ไม่ดี หากตอนนี้ท่านนำยังอยู่ดี
น่าจะกำลังร้องให้ตัดพ้อกับท่านถึงความลำบากของหลานชายที่มารดา
เสียไปเร็วผู้นั้น ท่านอ้องกตัญญู มีหลายเรื่องไม่เต็มใจได้เพียงท่าน ยินดี
เสียเงินเพื่อกล่อมให้ท่านอารมณ์ดี ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรท่านก็เป็นมารดา
ของเขา เกี่ยวกับปัญหาด้านหลักการพวกนี้ไม่มีทางช่วยเหลือคนนอก
รังแกบุตรชายตนเอง แต่หากท่านนำเปลี่ยนไม่แบ่งแยกในนอก มักจะ
ทำให้ท่านอ้องเหน็ดเหนื่อยเช่นนี้ ท่านทนได้ แต่ข้าไม่อาจทน! บุรุษของข้า
ถือสิทธิ์อะไรให้คนไม่เกี่ยวข้องของมารังแก!"

ตอนที่หลิวเหมียนถึงพุดประโยคนี้คือเรียกว่าเล็กขึ้นสูง ในดวงตาล้วน
เปี่ยมกลิ่นอายอำมหิต

ดูไท่เพยเคยเห็นนางลงมือสั่งสอนเหลี่ยมดูชื่อ รู้ว่าหญิงสาวผู้นี้ไม่ใช่
คนใจดี ลงมือที่ก็ขว้างมีดที่ น่าตกใจจนหดคอกอย่างห้ามไม่ได้ นางจึงเอ่ย

ด้วยสีหน้าไม่เป็นธรรมชาติ "ดูเจ้าพูดเข้า ทำราวกับข้าจะปล่อยให้คนนอก
รังแกบุตรชายตนเองอย่างไรอย่างนั้น"

หลิวเหมียนถึงเก็บโทสะลงอย่างเป็นทางการ เปลี่ยนมาคลี่ยิ้มแล้ว
เอ่ยต่อ "เช่นนั้นก็ดี ดังนั้นสกุลเหลียนสมควรได้รับการสั่งสอนบ้างจริงๆ
ควรจะทำอย่างไรท่านต้องยอมมีแผนการอยู่ในใจ ไท่เฟยจะเร่งเขาไปเ
พอท่านน้ำเหลียนได้รับบทเรียนเพียงพอ วันหน้าก็จะไม่เอาแต่ยัดเยียด
บุตรหลานไม่ได้ความมาให้ท่านต้อง ท่านต้องทำงานได้ราบรื่นตั้งใจ
วันเวลาของจวนต้องพวกเราถึงจะดีขึ้นเรื่อยๆ มิใช่หรือเจ้าคะ"

ดูไท่เฟยถูกหลิวเหมียนถึงพูดใส่ไปรอบหนึ่ง รู้สึกว่าหากเวลานี้ยังพูด
เรื่องสกุลเหลียนกับบุตรชายอีกก็ไม่เหมาะสมแล้ว จึงเพียงถอนหายใจ
แล้วเอ่ย "ความคิดของคนอายุน้อยอย่างพวกเจ้ารอบคอบกว่าคนแก่
อย่างข้า ขอเพียงวันหน้าอย่าให้ข้าสู้น้ำท่านพาท่านแม่ในโลกไม่ได้
ก็พอ"

หลิวเหมียนถึงเอ่ยตักเตือนดูไท่เฟยโดยอ้อมเสร็จก็ออกจากห้อง
เตรียมไปส่งข่าวให้ชุยสิงโจว

นึกไม่ถึงว่าเจ้าตัวจะกำลังยืนรอนางอยู่ที่ทางเดินนี้เอง

ประโยคชมขุมารดาเขาเหล่านั้นของหลิวเหมียนถึงล้วนเข้าหูชุยสิงโจว
อย่างไม่มีตกหล่นสักคำ

เมื่อเห็นนางออกมา บุรุษร่างสูงใหญ่เพียงยกนิ้วยาวขึ้นแนบริมฝีปาก
ไม่ให้ส่งเสียง ก่อนจุมือนางเดินออกไป

หลิวเหมียนถึงมองชุยสิงโจวอย่างรู้สึกผิด "พวกเรื่องที่หลี่มามา
สั่งสอนข้า ข้าเรียนรู้อย่างเสียเปล่าไปหมดแล้ว เมื่อครุ่นนี้ข้าพูดกับไท่เฟย
อย่างไม่เกรงใจ ท่านไม่พอใจหรือไม่"

ซุยสิงใจก้มหน้าลง ภายในนัยน์ตาคมทอแสงจางๆ ริมฝีปากบาง หยักยกน้อยๆ ก่อนเอ่ย "กลิ่นอายกตสันถินคนเมื่อครู่นี้ไปที่ใดเสียแล้วเล่า แม่เสียเปลี่ยนมาเป็นแมวในพริบตาเดียวได้อย่างไร"

หลิวเหมียนถึงขบริมฝีปากไม่พูดไม่จา ในดวงตาคู่กลมคล้าย ทอประกายหยาดน้ำขณะมองเขา

ซุยสิงใจทนเห็นหลิวเหมียนถึงมองเขาด้วยท่าที่น่าสงสารเยี่ยงนี้ ไม่ได้มากที่สุด ต่อให้รู้ว่านางยโสโอหังกับคนนอกอย่างมาก ทว่าเขายังคงกอดนางด้วยความเอ็นดูอย่างทนไม่ไหวพร้อมเอ่ยเสียงเบา "จำคำที่เจ้าพูดไว้ด้วย อย่าได้ให้คนนอกมารังแกบุรุษของเจ้า..."

ส่วนเรื่องงานเก็บกวาดปัญหาโสโครกให้สกุลเหลียน ความจริงตัวไหวหยางอ่องก็ด้านชาไปแล้ว เพียงแต่มารดาไม่เคยคำนึงถึงมาก่อนว่าเขาจะลำบากหรือไม่ ลำเอียงช่วยเหลือน้องสาวจนเคยชิน พอเวลานานเข้าตัวเขาก็ได้แต่ปลงตกไปเอง

ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่ใช่ลูกกตัญญู หากไม่จำเป็นจริงๆ เขาก็ไม่ได้มีนิสัยทำให้มารดาขัดเคืองอยู่บ่อยๆ

แต่หลิวเหมียนถึงกลับมองความไม่สบายใจของเขาออก พูดประโยคที่เขาไม่สะดวกเพียงมารดาออกไปจนหมด ความรู้สึกขื่นใจที่มีคนคิดถึงตนเอง ระบายโทสะแทนตนเอง เป็นสิ่งที่เขาไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนตั้งแต่เล็กจนโต

บัดนี้เขาถึงได้เข้าใจ เหตุใดตอนแรกหลิวเหมียนถึงถึงไม่ฟังคำห้ามของตน มอบงานซ่อมแซมจวนอ่องให้แก่พวกไม่ได้เรื่องเหล่านั้น นางตั้งใจรอพวกเขาสร้างปัญหาออกมาก็จะใช้ขูดปากมารดาได้

ในเมื่อหากท่าน้ำเหลียนกลับมาจริงๆ คาดว่าอีกฝ่ายคงไม่มีทาง

เปลี่ยนนิสัย ยังคงมาขอผลประโยชน์ให้สกุลเปลี่ยนตามเดิม เมื่อมีเรื่องนี้ เป็นตัวอย่าง หลิวเหมียนถึงก็สะดวกวิเคราะห์โดยละเอียดให้มารดาเขา ฟังแล้ว

ในใจชุยสิงโจวนึกยินดีอีกครั้งที่ตอนแรกปฏิเสธการแต่งงานกับ ญาติผู้น้องเหลียนเปิงหลัน ถึงขั้นลอบหวาดกลัวภายหลังว่าหากตอนแรก เขาพลาดจากหลิวเหมียนถึงไปจริงๆ ชาตินี้เขาจะยังรักผู้ใดได้อีกหรือไม่

"ไม่ได้พบหน้าครึ่งวันก็คะเนงหน้าเสียงอ่อนหวานของคนรัก ดุจหิว ต้มกระหาย เหตุใดไม่ยอมให้ข้าลิ้มรสน้ำค้างหวานดับความคิดถึงเสียบ้าง" พุดมาถึงตรงนี้เขาก็อดไม่ไหวก้มหน้าลงจุมพิตริมฝีปากแดงของ หลิวเหมียนถึง

ทว่าจุมพิตรเร็วร้อนพัวพันนี้ยังไม่ได้เพิ่มความลึกซึ้งก็ได้ยินเสียงคน กระแอมกระไอดังๆ ทำลายความหวานชื่นนี้ลง

ชุยสิงโจวเงยหน้ามองไปอย่างไม่พอใจ จ้าวเฉวียนสหายสนิทก็ กำลังมองตอบอย่างไม่พอใจเช่นกัน

มารดาเถอะ! ไหวหยาบอ่องที่ปกตติดูตายด้านกับสตรี นึกไม่ถึงว่าจะ เป็นยอดฝีมือเกี่ยวพานสตรี คำพูดหวานเลี่ยนขายขี้หน้าเช่นนั้นกลับ พุดโพล่งออกมาได้ตามใจ ลินไม่สิ้นเสียด้วยซ้ำ!

มิน่าหลิวเหมียนถึงที่เป็นหญิงสาวอ่อนต่อโลกจึงถูกชุยสิงโจว มอมเมาจนลุ่มหลง

ขณะนี้จ้าวเฉวียนสำนึกตนอย่างจริงจังว่าแต่ก่อนเวลาเขาเกี่ยว นางในดวงใจ ทำตัวสุภาพชนใส่ชื่อเกินไปหรือไม่

ชุยสิงโจวถูกจ้าวเฉวียนกระแอมกระไอขัดก็กลับมาอยู่ในสภาพ เย็นชาสูงส่งอีกครั้ง มือจับจุมพิตริมฝีปากของหลิวเหมียนถึงขณะถาม "จยาอวีมาที่นี้มีอะไร

หรือไม่"

เจ้หนานไหวเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ "ไม่มีอะไร ข้าแค่เดินเล่นในบ้านตนเอง! แต่ว่าอีกประเดี๋ยวก่อนกับข้าต้องไปร่วมงานเลี้ยงของคุณชายตึงหรงไม่ใช่หรือไร ท่านยังจะมาเสียเวลาอยู่ตรงนี้อีก"

ซุ่ยสิงโจวถึงเพิ่งนึกได้ว่าเดิมที่ตนตั้งใจมาบอกหลิวเหมียนถึงว่าวันนี้ไม่ต้องไปส่งข้าว ประเดี๋ยวก่อนมีงานเลี้ยงแล้วจะเดินทางไปพร้อมกับจ้าวเฉวียนเลย

แต่ว่ายามนี้เขาไม่เต็มใจแยกจากกับหลิวเหมียนถึง จึงก้มหน้าถามนางว่าจะไปด้วยกันหรือไม่

95

หิ้วเหมียนถึงล้งเลใจ งานพบปะสังสรรค์ของชุยสิงโจวจำพวกนี้ แต่ก่อนนางไม่เคยเข้าร่วมด้วยมาก่อน นับประสาอะไรกับที่ทั้งสองคน ยังไม่ผ่านพิธีแต่งงานกัน งานที่ไม่มีผู้อาวุโสไปด้วยเช่นนี้ บุ่มบ่ามไปเกรงว่าจะไม่เหมาะสม

ดังนั้นนางจึงยิ้มเอ่ยกับชุยสิงโจว "ท่านกับท่านโหวไปดื่มสุรามิใช่จะอึดอัดใจหรือ หากให้เข้าไปด้วยจะทำให้สหายของท่านพูดคุยอย่างระมัดระวังแทน ข้าต้มน้ำแกงสร้างเมารอท่านกลับมาก็พอ..."

ชุยสิงโจวเองก็รู้ว่าหิ้วเหมียนถึงพะวงถึงอะไรจึงไม่ได้เข้าชี้ต่ออีก ทว่าในใจกลับลอบเสียดายที่จวนต้องซ่อมไม่เสร็จเสียที

โชคดีที่วันนี้หัวหน้าคนงานมารายงานว่ากำแพงเรือนนอกกับเรือนในของจวนต้องใกล้ซ่อมเสร็จแล้ว รอซ่อมกำแพงเสร็จนางกับมารดาก็สามารถย้ายกลับไปพักได้ ส่วนสถานที่อื่นๆ ค่อยๆ ซ่อมต่อไปก็พอ

อีกทั้งวันแต่งงานของเขาก็กำหนดไว้เรียบร้อย ปลายเดือนหก เป็นวันมงคลพอดี ไม่อย่างนั้นหากรอเข้าเดือนเจ็ดจะไม่เหมาะจัดงานแต่งงานเพราะว่ามีเทศกาลผี* ต้องเสียเวลาไปอีกหนึ่งเดือน

ครั้งนี้เขาไปร่วมงานเลี้ยง ความจริงคือตั้งใจไปแจกเทียบเชิญอย่างไรเสียกับสหายที่สนิทกันมาก เขาไปมอบเทียบเชิญให้ด้วยตนเอง ถึงจะเหมาะสมกว่า

ดังนั้นเขาจึงกำชับให้หลิวเหมียนถั่งที่อยู่จวนโหวกินข้าวและพักผ่อนดีๆ ตอนเย็นเขาจะรีบกลับมาให้เร็วที่สุด แล้วพานางไปพักในบ้านที่ตำบลหลังเจวียน

ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรที่นี้ก็เป็นจวนโหว เขาไม่สะดวกนอนห้องเดียวกับหลิวเหมียนถั่งที่ยังไม่แต่งงานด้วยต่อหน้าคนนอก ข้าจะได้ระลึกถึงฝันวันวานที่ตำบลหลังเจวียนพอดี

หลายวันแล้วที่ไม่ได้ยินหลิวเหมียนถั่งในสภาพผมเผ้าสยายบนที่นอนครางเสียงอ่อนหวานเรียกเขาว่า 'ท่านพี่' ชูยสิงใจคิดถึงอย่างยิ่ง

หลังชูยสิงใจเดินทางไปกับจ้าวเจวียน แม้หลิวเหมียนถั่งไม่จำเป็นต้องไปส่งอาหารอีก แต่เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วจึงตัดสินใจกลับไปที่จวนอ่องลักกรอบเพื่อตรวจสอบความคืบหน้าในการซ่อมแซมจวน

ตอนที่ผ่านถนนหลักสายตะวันตกของเงินโจว นางหยุดแวะซื้อขนมแบ่งทอดข้างทางก่อน

ปี่เฉ่าพึมพำ "โหวซังเซียนจู่ ตอนเที่ยงท่านกินข้าและไปครึ่งก่อนแล้วนะเจ้าคะ หากกินของย่อยยากพวกนี้อีกระวังอาหารจะไม่ย่อยเอาได้"

หลิวเหมียนถั่งมองแบ่งทอดที่ไ้ดั่งขึ้นลงอยู่ในหม้อน้ำมันร้อนดาบริบๆ

* เทศกาลผี คือวันสารทจีน ตรงกับวันที่ 15 เดือน 7 ตามปฏิทินทางจันทรคติจีน เชื่อกันว่าเป็นวันที่ประตูนรกเปิด ภูตผีจะกลับมาเยือนโลกมนุษย์ได้ ในวันที่นี้ชาวจีนจะเช่นไหว้บรรพบุรุษที่ล่วงลับและทำบุญให้ภูตผีไร้ญาติ

ก่อนกลืนน้ำลายแล้วเอ่ย "แค่ได้กลิ่นก็รู้สึกท้องว่างแล้ว หากไม่กินใจก็จะ
วูบโหวง... ประเดี๋ยวให้เขาโรยน้ำตาลเยอะๆ หน่อยนะ"

ตอนที่ขนมแบ่งทอดร้อนกรุ่นห่อกระดาษเหลืองส่งมาให้ หลิวเหมียนถั่ง
ก็ไม่สนใจว่าตนเองอยู่บนถนนใหญ่ เพียงเป่าลมเล็กน้อยแล้วกินลงท้องไป
สองคำทันที จิตใจถึงสงบลงได้

"ท่านหัวหน้า!" ยังไม่ทันให้นางกัดคำที่สามก็ได้ยินเสียงคนตะโกนเรียก
จากข้างทาง

หลิวเหมียนถั่งเหลียวหน้ามองไป เห็นสี่พี่น้องผู้จงรักภักดีต่อตน
กำลังยืนอยู่ข้างถนนมองตาถลนมาทางนาง

ก็ไม่แปลกที่สี่พี่น้องจะมองตาถลนเช่นนั้น เมื่อก่อนพวกเขาไม่เคยเห็น
ท่านหัวหน้าแต่งตัวอย่างเต็มທີ່ถึงเพียงนี้มาก่อน พวกเขาเห็นเพียงสตรี
สวมชุดบุรุษมาจนเคยชิน ทุกวันนี้กลับกลายเป็นสวมชุดกระโปรงยาว
บางพลิ้ว เรือนผมเกล้าสูงเผยลำคอขาวระหง ชุดเช่นนี้ไม่เหมาะต่อ
การทำงานหนัก กระทั่งคุณหนูชาวบ้านผู้รักสวยรักงามก็ไม่ค่อยสวม
บ่อยนัก

แต่เมื่อหลิวเหมียนถั่งสวมชุดกระโปรงหรูหราเช่นนี้กลับมีเสน่ห์ของ
ตนเอง เสมือนว่านางเป็นไข่มุกเม็ดงามที่ถูกเลี้ยงดูมาในตระกูลร่ำรวย
ตั้งแต่เกิด

'ท่านหัวหน้า' ที่สี่พี่น้องเห็นมาจนเคยชินคือสตรีปลอมเป็นบุรุษ
สามารถกินเนื้อดีมีสุรากับพวกเขาพี่น้องได้อย่างสาแก่ใจ ตอนนี้โฉมงาม
อรชรมายืนอยู่ตรงหน้าให้พวกเขาเรียก 'ท่านหัวหน้า' ก็ออกจะเรียกด้วย
ความไม่มั่นใจอยู่บ้าง

หลิวเหมียนถั่งเห็นพวกเขาแล้วรีบซ่อนสายตากวาดมองไปรอบๆ

อย่างรวดเร็ว ก่อนเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "ไม่ได้บอกพวกเจ้าแล้วหรือว่า อย่าเรียกข้าเช่นนั้น จะได้ไม่เปลือยชินปาก..."

ลู่อี้เงียบอยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยปาก "ไหวซังเขียนจู่ ขออย่าได้โทษที่พวกเราพี่น้องล่วงเกิน..."

หลิวเหมียนถึงกัศชนมเบี่ยงทอดอีกคำก็ยื่นให้ปี่เฉ่าที่อยู่ด้านข้าง ก่อนโบกมือให้สี่พี่น้อง บอกให้พวกเขาเข้าไปคุยในตรอกตรงหัวมุม แล้วจึงเอ่ยถามพวกเขา "ข้าไม่ได้ให้พวกเจ้าไปทำงานที่ร้านเครื่องเคลือบ ในตำบลหลังเจี๋ยนแล้วหรือเหตุใดถึงมาเงินใจอีกเล่า"

ลู่อี้ก้มหน้าประสานหมัดเอ่ย "ไหวซังเขียนจู่จัดเตรียมอย่างเหมาะสม เพียงแต่พวกเราพี่น้องไม่คุ้นชินกับชีวิตสงบสุขเช่นนั้น อีกอย่าง... พวกเราก็ไม่วางใจที่ไหวซังเขียนจู่อยู่ข้างกายโจรชุย ต้องอยู่ข้างกายท่านถึงจะวางใจได้..."

หลิวเหมียนถึงรู้สึกปวดหัว นึกไม่ถึงว่าจะมีวันหนึ่งที่ความจงรักภักดี กลายมาเป็นภาระที่ยากจะรับผิดชอบเช่นกัน

"ไม่ได้บอกพวกเจ้าแล้วหรือ ไหวหยางอ่องดีต่อข้ามาก พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องเป็นห่วง..."

ใบหน้าสำอางของลู่อี้เคร่งเครียด เขาเอ่ยเสียงเบา "ท่านหัวหน้า หากตอนนี้ท่านฟื้นความทรงจำขึ้นมาได้จะไม่มีทางคิดเช่นนั้นแน่ ตอนแรกโจรชุยตั้งเงินรางวัลไว้มหาศาลเพื่อที่จะจับท่าน จะเป็นหรือตายได้ทั้งนั้น ความแค้นระหว่างท่านกับเขาไม่ได้เกิดขึ้นในวันสองวัน... ตอนนี้เขาไม่รู้ฐานะที่แท้จริงของท่าน แน่นอนว่ายอมหลงไหลในความงามของท่าน แต่หากเขารู้เข้าจะยอมให้คนเคียดหมอนเป็นอดีตหัวหน้าโจรภูเขาหยิ่งขาน ที่เกือบจะสังหารเขาอยู่หลายครั้งหรือ"

ความจริงที่ลู่ฮู่พูด ต่อให้หลิวเหมียนถึงจดจำเรื่องราวไม่ได้ก็เข้าใจดี หลายวันมานี้นางลองหยั่งเชิงซุยสิงโจวดู น้ำเสียงเกลียดชังที่เขามือต่อ ลู่เหวินทำลายความกล้าที่หลิวเหมียนถึงคิดจะสารภาพกับเขาไปจนหมดสิ้น

หลิวเหมียนถึงรู้สึกว่ายามนี้ตนเองกำลังชี้หลังเสื่อลงยาก*

หากสารภาพ ความรักในวันวานก็จะพังทลายเปลี่ยนไปทันทีที่ไม่แน่ว่าอาจเดือดร้อนไปถึงพรรคพวกเก่าบนภูเขายังชานให้ซุยสิงโจวรวบรวมเหตุการณ์พวกเขาทั้งหมด กำจัดรากถอนโคน ตัดเผาภายในวันหน้าด้วย

แต่หากไม่บอก...นางจะปิดบังซุยสิงโจวไปตลอดชีวิตได้หรือ

หลังถ่วงดุลระหว่างสองเรื่อง สติปัญญาบอกหลิวเหมียนถึงว่าวิธีที่ดีที่สุดคือหาเหตุผลถนอมหมั่นกับซุยสิงโจว ทั้งสามารถรักษาความลับของตนเองได้อย่างเหมาะสม ทั้งไม่ต้องคอยยกสั้นขวัญแขวนอาศัยคำโกหกใช้ชีวิตไปวันๆ

นางเคยเกลียดที่ซุยสิงโจวโกหกหลอกลวงตนเอง มิได้รู้ว่าที่แท้เดิมทีตนเองต่างหากที่เป็นคำโกหกใหญ่โตยิ่งกว่า แต่แม้จะเข้าใจเหตุผลดีเพียงไร รู้ว่าควรจะทำอย่างไร ทว่าพอเกิดเรื่องขึ้นจริงในใจหลิวเหมียนถึงกลับเหลือเพียงสี่พยางค์...ตัดใจไม่ได้!

ดังนั้นเรื่องทุกอย่างจึงคล้ายกับปล่อยยให้ไหลไปตามสถานการณ์ ใช้ชีวิตแบบให้ผ่านไปวันๆ ทุกวันนี้หลิวเหมียนถึงทำตัวเป็นฝ่ายถูกกระทำ ไม่ยอมครุ่นคิด เพียงปล่อยยให้ซุยสิงโจวผลักดันนางเดินไปข้างหน้าอย่างมีนัยๆ ง่ายๆ ก็พอ

แต่สิ่งที่น้องกลับไม่ยอมยให้นางหวัด จะต้องเตือนให้ได้ว่าเดิมที

* ชีหลังเสื่อลงยาก เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงสถานการณ์ที่เจอกับปัญหาแก้ได้ยาก แต่จะถอยก็ไม่ได้

นางกับซุ่ยสิงใจควรจะต้องอยู่ร่วมกันไม่ได้ เป็นศัตรูคู่อาฆาตกันล้าลึก

หากเป็นไปได้หลิวเหมียนถึงแทบอยากจะหามุมที่ไม่มีใครแล้วร้องไห้ให้สาแก่ใจสักกรอบหนึ่ง หรือว่าเอาศีระชะโงกให้มันเพื่อให้ลืมเรื่องที่ตนเองเป็นลู่อู๋เหวินไปอีกรอบ

ขณะนั้นเององครักษ์ที่อยู่ด้านหลังเดินมาหาพร้อมมองสี่พี่น้องอย่างระแวง ก่อนสอบถาม "ไหวซังเขียนจู มีเรื่องอะไรหรือไม่ขอรับ"

หลิวเหมียนถึงนวดขมับก่อนเอ่ย "ไม่มีอะไร ลูกจ้างร้านเครื่องเคลือบมาถามบางอย่างกับข้า เจ้าถอยไปก่อน"

รองครักษ์ถอยไปแล้วนางถึงได้เอ่ย "ในเมื่อพวกเจ้ารู้ว่าข้าคิดเรื่องในอดีตไม่ออก เหตุใดต้องเอาเรื่องในอดีตมารบกวนข้าด้วย หรือยังจะหวังให้ข้าพาพวกเจ้าขึ้นภูเขาไปเป็นโจรต่อ? สมัยนั้นข้ายังเด็กไม่รู้อะไร กระทำการเสียสติพาพวกเจ้าเดินผิดทาง เรื่องพวกนี้ล้วนเป็นความรับผิดชอบของข้า แต่พวกเจ้าก็อย่าเอาแต่ยกเรื่องในอดีตขึ้นมาพูดอยู่เลย ตอนนี่คืออวี่ผู้้นั้นเป็นฮ่องเต้ เรื่องในอดีตของภูเขาหยั่งซานก็ไม่มีค่าพอให้พูดถึงแล้ว"

บรรดาพี่น้องเหล่านั้นได้ยินแล้ว ในดวงตาล้วนทอประกายหยาดน้ำแห่งความน้อยอกน้อยใจ ลู่เจี๋ยนเป็นคนซื่อ คิดอะไรก็พูดออกมา "ท่านหัวหน้า ท่านก็แค่ถูกบุรุษมอมเมาดวงตา ทั้งยังถูกคำหวานของเขาล่อลวง แต่ลูกหลานผู้มีบรรดาศักดิ์อย่างเขาจะฝากฝังชีวิตไว้ด้วยได้อย่างไร วันหน้าตอนท่านแก่ชรา เขาคิดรับอนุ ท่านจะทำเช่นไร หากท่านชอบบุรุษรูปงามรูปโฉมหล่อเหลา พวกเราช่วยไปจับตัวมาให้ท่านก็พอ ท่านไม่ต้องทุกข์ใจเรื่องเงินทอง สามารถไปสร้างเรือนซอณเร้นตัวตนอยู่ในภูเขาเล็ก นั่นมิใช่อิสสระดีหรือหรือ!"

หลิวเหมียนถึงรู้สึกว่าคุณคุยกับพี่น้องเหล่านี้มากเกินไปตนเองจะเปลี่ยนไปโง่งมขึ้นได้ นางเพียงกลอกตาขึ้นบนแล้วเอ่ย "พวกเจ้ากลับไปก่อน อีกสักพักข้าจะไปหาพวกเจ้า แต่ละคนต่างโตกันหมดแล้ว ต้องเรียนรู้ทักษะจากหลวงปู่ให้ดีๆ เลิกเอาแต่เข่นฆ่าสังหารได้แล้ว!"

พูดจบนางก็หันตัวกลับขึ้นรถม้า ให้รถม้ารีบมุ่งกลับไปยังจวน ไหวหยางอ๋อง

บรรดาพี่น้องมองส่งท่านหัวหน้าจากไป ลู่อ้อหันขวับกลับมาก่อน ถึงดาไล่น้องสี่ "ที่เจ้าพูดเมื่อครู่นี้ใช้ได้หรือ"

ลู่อู๋เวียนยิ้มเล็กน้อยรู้สึกว่าคุณไม่ได้พูดอะไรผิด "ท่านหัวหน้าเป็นคนหลงหน้าตานี้ ตอนแรกยังเคยหยอกเย้าเจ้าอยู่เลย มิใช่บอกว่าเจ้าหน้าตาดีอาจ เรียกว่าเป็นคนงามอันดับสองของภูเขาหยั่งซาน..."

เห็นลู่อู๋ถลึงตามองมาเหมือนจะลงไม้ลงมือ ลู่เจี๋ยถึงได้รู้ตัวและหุบปาก

ท่านหัวหน้าเป็นพวกหลงหน้าตาจริงๆ เพียงแต่ความชมชอบในตอนนี้สูงกว่าแต่ก่อน เพียงชวยสิงใจคนเดียวก็เอาชนะคุณชายจื่ออวี๋ไปได้แล้ว พี่รองของเขายังไม่อาจเทียบความสง่างามดั้งตันหยกของอีกฝ่ายได้

คำพูดเมื่อครู่นี้ของเขาออกจะเกินจริงไปบ้าง คิดหาบุรุษรูปงามคนอื่นมาแทนชวยสิงใจออกจะยากน่าดู

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3YepT1k>